

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXII.

ЖОВТЕНЬ — 1982 — OCTOBER

Ч. 315

Декорація Марії Шкурки на відзначенні ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
176 Oakdale Ave.
St. Catharines, Ont. L2P 2K9

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penttinton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редагус Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В Австралії	8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів	
В Англії і Німеччині	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх інших країнах Європи	7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)	
В усіх країнах Південної Америки	7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Л. Забашта. О. К. — Відбулася зустріч ОДУМ-у. О. Роїк — 15-річчя ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича. М. Муха — Привітання. Звернення Української Гельсінкської Групи. О. Пошиваник — Третій кобзарський табір. Н. і Ф. Бойко склали 2.000.00 дол. на "М. У.". Т. Коновал — І. Мазепа — гетьман України. Д-р Ю. Криволап — 16-ий табір виховників Юного ОДУМ-у. Хроніка 16-го табору виховників. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: Мистецьке оформлення декорації Марії Шкурки з нагоди 15-ліття ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича.

Фото Петра Шкурки. Торонто, 28 лютого 1982.

О. К.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ОДУМ-У АМЕРИКИ Й КАНАДИ

Молодь, об'єднана в ОДУМ-і, влаштовує свої річні зустрічі з українським громадянством впродовж 32-ох років. Цьогорічна зустріч ОДУМ-у Америки й Канади відбулася від 3-го до 5-го вересня в Чикаго, Ілл. Вона була присвячена 350-тій річниці з дня народження гетьмана Івана Мазепи.

У п'ятницю вечором відбулася вечірка-забава при музиці з платівок у залі української православної парафії св. Софії. На ній була молодь з Детройту, Міннеаполісу, Філядельфії, Нью Йорку, Ньюарку, Чикаго, Сомерсету, Н. Дж., Елгарту, Гошену, Торонта, Лондону, Ошави, Сейнт Кетеринс та інших міст.

В суботу 4-го вересня відбулися міжфіліальні змагання з відбиванки між дружинами хлопців і дівчат. Грало вісім хлоп'ячих та чотири дівочі дружини. Першенство між дівчатами здобула збірна дружина з Онтаріо, а між хлопцями збірна дружина студентського відділу ОДУМ-у. Чемпіонам вручено трофеї на концерті в неділю.

Увечері того ж дня в репрезентативному готелі Маріот, де більшість приїжджих зупинилися, відбулися бенкет і забава. Бенкет відкрив голова ЦК ОДУМ-у Олексій Пошиваник. На бенкеті говорили члени головної управи ОДУМ-у США Тарас Коновал та Андрій Шевченко.

Т. Коновал з Чикаго навісвітлив життєвий шлях гетьмана Мазепи, який став символом українських змагань за свободу та незалежність. Колись, та ще й тепер росіяни називають українців, що прагнуть самостійності — мазепинцями, а рух за українську справу — мазепинським.

А. Шевченко, голова ОДУМ-у США з Сомерсет, говорив про молодь, про українські політичні та громадські організації, які закріпилися і діють в демократичних країнах недемократично, та живуть старими, нереальними думками, які українські справи не пропихають вперед, а гальмують та зводять їх на дрібні, непотрібні непорозуміння, що відпирає українську молодь від українства. Їм немає ні часу, ні енергії подбати про речі більш потрібні — школи українознавства, зупинення асиміляції, зменшення мішаних подруж та інших важливих речей.

На бенкеті було духовенство українських православних та католицьких церков, суспільно-громадських організацій як УБСоюз, УНСоюз (заступник голови д-р Мирон Куропась з дружиною), Пласт, "Самопоміч" (президент Роман Гицик), Світова Кооперативна Рада (голова Омелян Плешкевич), "Певність" та інші. За президентським столом сиділо 20 осіб відомих діячів ОДУМ-у та духовенства. Представив їх Юрій Криволап, член Центр. Комітету ОДУМ-у. ОДУМ-ові подарував різьбар Михайло Таран з Індіани три великі різьблені емблеми організації молоді. Управа ОДУМ-у США вру-

чила їх Ліді Ткачук, представниці Пласту, та для СУМА передала Степанові Голяшеві.

На бенкеті, яким провадила Валя Сідельник, було біля 300 осіб, а пізніше до них долучилося на забаві ще біля 200 осіб. Забава, на якій грала оркестра "Соловей" з Торонта, тривала до пізньої ночі.

Концерт ОДУМ-у в школі Шопена відбувся в неділю. Його відкрив голова ЦК ОДУМ-у О. Пошиваник, привітавши православне і католицьке духовенство та гостей, що заповнили залю. Хоч ОДУМ, казав він, не є найбільш чисельна українська організація молоді, але вона може гордитися, що має добрі кадри, багато її членів виконують важливі обов'язки в громаді. Вони є директорами шкіл та учителями, очолюють парафії та є на важливих постах у фінансових установах своїх і чужих, успішно популяризують українську пісню, танці та музику, як керівники мистецьких одиниць.

В концерті, який ділився на дві частини, виступав ансамбль бандуристів ОДУМ-у "Кобзарі" з Ст. Кетеринс у Канаді під керівництвом Оксани Метулинської. Він виконав інструментальний твір "Зайчик" у музичній обробці Григорія Китастого та "Дудочка", марш ОДУМ-у "Ми обіхали землю навколо" (слова Ів. Багряного) та "Не шкодую за літами" (сольо Наталки Неліпи) — музика Григорія Китастого, "Вишні — черешні" Миколи Леонтовича, "Весела річечка" Аркадія Филиповича та ліричний кант "Потоп" з сольоспівом Павла Писаренка, члена капели бандуристів ім. Т. Шевченка. Два члени ансамблю "Кобзарі", Надя Гаврилук та Іван Качура, виконали на бандурах "Буковинський танець", музику до якого написали Павловський та Марко Бандера.

Танцювальний ансамбль "Метелиця" філії ОДУМ-у в Чикаго, яким керує Ала Павлоцька, виконав "Дівочий танець", "Ми українці", "Верховина" та "Гопак". Дівочий ансамбль "Троянди" української православної парафії св. Андрія з Едісону, які є членами ансамблю бандуристів ОДУМ-у, під керівництвом Галини Карасейчук, виконали "Галичаночку", "На світанку" до слів Ткача, муз. Білаша, та "Ой у вишневому садочку". Їм акомпанював на фортепіані Андрій Карасейчук.

Ансамбль бандуристів ОДУМ-у Чикаго, яким керує О. Пошиваник, має 22 особи, хлопців і дівчат, які грають і співають. Він виконав три речі: "Йшли корови із діброви", польку "Вільшанка" в музичній обробці П. Гончаренка та "Мавку". Струнний ансамбль ОДУМ-у з Чикаго під керівництвом Віктора Войтихова виконав "Марш Закавказ'я" муз. Кадіна, аранжировка Одела, "Юшкун", музика Дейстрейта та Франці в аранжировці А. Луппо, "Танець" в музичній обробці А. Луппо.

Мгр. Олександр РОІК

15-РІЧЧЯ ОДУМІВСЬКОГО АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМЕНІ ГНАТА ХОТКЕВИЧА В ТОРОНТІ

У неділю 28-го лютого 1982-го року відбувся бенкет з нагоди 15-річчя існування Одумівського Ансамблю Бандуристів імені Гната Хоткевича в просторій залі української православної катедри св. Володимира при вулиці Бетирст 404 у Торонті. Серед численних українських імпрез та інших мистецьких виступів "Українського Торонта" в ту саму неділю — це була особлива імпреза, на яку прийшло понад 250 осіб з різноманітної української громади Великого Торонта, різних поколінь та віку, які цінять українську музичну й пісенну культуру бандуристів, цього улюбленого та унікального українського музичного інструменту, що запускає свої коріння в різних краях української діаспори, а особливо в Північній Америці та в Канаді.

Святкування Ювілею розпочалося о годині 5:30 пополудні виставкою української книжки, преси, альбомів, платівок видання ОДУМ-у й всього про українську музичну культуру бандури, за яку відповідали і поприносили все це на виставку п-ні Валентина Родак, мистецький керівник Ансамблю, Василь Корець і п-ні Марія Карп'юк. Мистецькі декорації оформила Марія Шкурка. Допомогали в цьому бенкеті голова ансамблю п.Іван Корець, його заступник п-і Ліна Дрозд, секретар-скарбник п-і Зіна Корець та члени управи ансамблю Зіна й Василь Антики, п-і Неля Світайло та інж. Петро Родак.

На самому початку свята виступив Юний ОДУМ-івський хор (12 осіб) з членами ансамблю і "Школи гри на бандурі" (12 осіб) під керівництвом п-і Валентини Родак і виконали чотири точки: 1) "Вступ" у формі вірша-привітання І. Крема, який починається словами "Дзвени, бандуро, — не стихай," що його прочитала-продеклямувала Світлана Ліщина:

2) "Ой весела річенька" — музика Аркадія Філі-

пенка — заспівували Софійка й Андрійко Костинюки і Тамара Дрозд; 3) "Попливи віночку" — музика Анатолія Кос-Анатольського і 4) "Етюд" — заграда на бандурі Валя Бартоло, а ансамбль відіграв в'язанку українських народніх пісень.

По огляненні виставки розпочався бенкет о годині 6-й вечора привітом господаря цього вечора інж. Петра Родака, молитвою "Отче Наш" та благословенням вечері отця протопресвітера Дмитра Фотія, капеляна ОДУМ-у.

По вечері господар бенкету інж. Родак представив усіх гостей за головним столом та представників різних українських церковних і світських організацій, а після цього склали усні привіти наступні представники: о. протопресвітер Дмитро Фотій, духовний опікун і капелян ОДУМ-у, голова Громади св. Володимира, п. Володимир Іваницький, від імені Центрального Комітету ОДУМ-у, Віктор Педенко, від торонтонської філії ОДУМ-у, Віра Харченко, від Коша старших виховників ОДУМ-у, Василь Тимошенко, а бандурист і заступник ансамблю Василь Корець відчитав письмовий привіт від Капелі Бандуристів імені Тараса Шевченка в Детройті, з США.

Інж. Нестор Чорний, голова управи чоловічого хору "Бурлака" з Торонта, вітав від імені свого хору, але найдовший усно-читаний привіт зложив проф. Михайло Муха, голова Братства св. Володимира та колишній член Виховної Ради ОДУМ-у на Торонто.

Інші писемні привіти відчитав господар вечора Петро Родак від Головної Управи ТОП-у (Товариства Одумівських Приятелів) за підписом голови п. Івана Данильченка, від п. Прокопа Наумчука — керівника української радіопрограми "Пісня України" та від приятелів-прихильників бандуристів-бандуристок п-і Катерини Щербань і п. Олексі Відава. За вечерю подякував митрофорний протоієрей о. Юрій Ференців — настоятель Катебри св. Володимира в Торонті.

Про історію зорганізування й мету ансамблю говорив п. Віктор Ліщина — старший виховник-учасник ОДУМ-у і, хоч ця коротенька історія ансамблю була опублікована вже на сторінках одумівського журналу "Молода Україна" (ч.306, грудень 1981), то проте автор цього допису вважає доцільним її знову повторити з огляду на її вічно-живучу ідею й актуальність.

"Ансамбль бандуристів імені Гната Хоткевича (1877-1938), (бандуриста-віртуоза, письменника, етнографа і композитора, який був учителем-основоположником теперішньої Капелі Бандуристів імені Тараса Шевченка), філії ОДУМ-у в Торонті, постав у цьому сучасному найбільшому місті Канади 1966-го року з ініціативи

під редакцією Ігоря Білогруда, "Ти могутня Русь" з опери "Ольга Київська", музика Ігоря Білогруда, та дві українські народні пісні "Кучерява Катерина" та "І шумить і гуде" в музичній обробці Ігоря Білогруда, композитора, який був присутній на залі.

Танцювальний ансамбль "Байда" з Торонто під акомпаньямент членів оркестри "Соловей" виконав на закінчення концерту "Козацький танець". Точки програми заповідали Петро Шкрібєць та Олександра Косогор, яка переплітала їх актуальними гуморесками. Всі виступи мистецьких одиниць публіка нагороджувала бурхливими оплесками.

Наступна зустріч ОДУМ-у відбудеться на оселі ОДУМ-у "Україна" в Лондоні, Канада.

**Одумівський ансамбль
бандуристів ім. Гната
Хоткевича.**

**Перший ряд зліва: Корець Ва-
силь, Дрозд Таня, Шанта Люд-
мила, Критюк Марія, Ліщина
Світлана, Корець Оля і Антик
Варвара.**

**Другий ряд: Світайло Таня, п-і
Родак Валентина, мистецький
керівник і диригент, Лебедин-
ська Наталка, Родак Оксана,
Трофимович Наталка, Корець
Тарас і Родак Тарас.**

**Торонто, 13 вересня 1981
Фото І. Корця**

інж. Петра Родака, який і був першим молодечим ансамблем цього роду в Канаді.

Мета й ціль його — це плекати й зберігати в українській діаспорі любов до української пісні й до улюбленого народного інструменту — бандури. Постійний керівник і диригент ансамблю п-і Валентина Родак.

Репертуар ансамблю складається з пісень різного жанру; народніх, релігійних і клясичних. В ансамблі грають діти, молодь і студенти університету, які успішно виступають на різних громадсько-суспільних і церковно-культурних імпрезах у Канаді та в США.

П'яту й десяту річницю свого існування члени ансамблю бандуристів імени Гната Хоткевича відзначали концертами з участю хору "Молодої України", бандуристів Капелі імени Тараса Шевченка - Петра Гончаренка і Петра Китастого (1971 р.) та юн-одумівського хору (1977 р.). Програму доповнювали і прикрашували танцювальні ансамблі ОДУМ-у — "Веснянка" і юна "Веснянка" під керівництвом п. Миколи Балдецького. Ансамбль бандуристів імени Гната Хоткевича відзначає п'ятнадцяту річницю свого існування випуском першої своєї платівки п. н. "Дзвени, бандуро!", сподіваючись, що вона принесе приємність усім любителям української пісні.

У праці ансамблю допомагали наступні бандуристи й бандуристки: Цибенко Надя, Духнай Віктор, Поліщук Микола, Шлапак Ліля та Лібер Ольга. Деякий час допомагали: Безкровна Оксана, Корнієнко Ліля, Критюк Марія, Антик Варвара, Дрозд Таня, Корець Василь і Шанта Людмила. Тому що зацікавлення грою на бандурі зростає з кожним роком, то у вересні 1981-го року zorganizовано при ансамблі "Школу гри на бандурі". Інструкторами є: Корець Василь (помічниця Родак Оксана), Світайло Таня (помічниця Антик Варвара) і Дрозд Таня, яка має середню групу дівчат у складі 12-ти осіб від 10-18 років життя. Програму вкладає, допомагає інструкторам та перевіряє учнів бандуристів-бандуристок керівник і диригент ансамблю п-і Валентина Родак.

Звіти річних праць ансамблю, дописи, рецензії

та фотографії, зібрані у збірниках п. н. "Наші виступи", які члени ансамблю підготовляють при кінці навчального року. Із збірників видно, що члени наполегливо працюють на кобзарсько-бандуристській ниві і беруть участь у різних імпрезах, як наприклад: 50-річчя Катедральної Громади св. Володимира з участю понад 60-ти одумівців; 40-річчя Братства св. Володимира, 40-річчя Самостійності Карпатської України; 30 річчя ОДУМ-у і 30-річчя "Нових Днів"; Свято Державності й Соборності України; 70-річчя Братського Союзу та інших імпрезах. Усі ці імпрези відбувалися в Торонті, але ансамбль виїжджає й поза Торонто на різні виступи.

Рік-річно члени ансамблю беруть активну участь у Святі Зброї, у музичних фестивалях (на 8-ому фестивалі члени отримали 8 золотих грамот і 2 срібні), у святкуваннях на пошану Тараса Г. Шевченка, у "Каравані", в "Українському Дні", в закінченні праці в Юному ОДУМ-і, у виступах на телевізії та в багатьох інших імпрезах. Члени виступали також на концертах виключно для англомовної публіки — наприклад: у Белвилі, Бері, Брандфорд. Інші громадяни дуже захоплюються бандурою і дивуються, як молодь може опанувати такий багатострунний інструмент.

Ансамбль часто запрошують до виступів на сценах Мессі Голл у Торонті, до Гамільтон Плейс у Гамільтоні, Онтаріо, до Онтаріо Плейс в Торонті та спільні виступи з великими хорами: чоловічим хором "Бурлака" та хором катедри св. Володимира в Торонті.

У рецензіях дописувачі хвалять членів ансамблю імени Гната Хоткевича та підкреслюють, що вони добре підготовлені, здисципліновані, вдало в них підібрані пісні, музикально їх виконують і чудово настроєні бандури. Все це свідчить за дбайливе і поважно-серйозне відношення та любов до свого народного інструменту - бандури. Молоді бандуристи-бандуристки гідно репрезентують свій ансамбль і свою організацію - ОДУМ. Усім їм належить велике признання".

У мистецькій частині бенкету виступили бандуристи, які чергувалися своїми поодинокими

Продюцент платівки "Дзвени,
бандуро!" Валентин Скобло
і Оксана Родак на відзначенні
15-ліття ансамблю.

Торонто, 28 лютого 1982
Фото Ів. Корця

виконаннями, чергуючись з мистецьким читанням дикторів одумівської радіопрограми. Читали п-і Валентина Родак, мистецький керівник і диригент ансамблю і інж. Леонід Ліщина, редактор одумівського журналу "Молода Україна".

Хоч ця деклямативна інсценізація письменниці Дніпрової Чайки була також друкована раніше ("Молода Україна", ч. 306, грудень 1981), то проте я її знову передаю в цілості з огляду на її зміст, свіжість, оригінальність та красу, що переплітаючись з мистецьким виконанням різних частин на бандурах, було найкращою частиною бенкету. Цей твір написала письменниця 1892-го року, присвячуючи його композиторові Миколі Лисенкові в 50-ий рік його народження.

Першою точкою був виступ ансамблю, який відіграв танець з опери "Запорожець за Дунаєм" — Семена Гулака-Артемовського. За цим п-і Валентина Родак продеклямувала такі слова легенди про значення бандури й бандуриста в історії української духової культури.

"Сиві тумани степи облягли пеленою важкою Вітер ущух, погасли привітні зорі, поблідла блакить нічна. До світу, до сонця далеко.

У тихий сумний пересвітній той час один серед степу німого вмирав на високій могилі славний кобзар-характерник.

Здавалось старому життя його славне: і тихі щасливі дитячі літа, і славні козацькі справи, літа неволі тяжкої, щастя хвилинки гискривії, грізні січі, веселі бенкети.

Все перейшло, промайнуло. Зостались лиш сивая старість та кобза...."

Другою музичною точкою був сольовий виступ Оксани Родак, яка виконала "Львівські фрагменти" Григорія Китастого. За цим слідувала мелодеклямація Леоніда Ліщини, яка звучала наступньо:

Дивная кобза! З могили вона викликає те, що минуло давно, все оживляє звуком чарівним. Скинув очима старий, хотів попрощатися з степом широким.

Темно, не видно козацького степу, тумани кру-

гом налягли, зорі останні згасають, а сонця немає-немає...

Важко зідхнув наостанці старий та й став помирати. Злетілися янголи Божі та й стали праворуч. Злетілась нечиста сила та й стала ліворуч. Стали, пильнують душі, сперечаються, хто-то кого переможе: нечистая сила говорить: "Він мій! Він давно запродався мені!"

Янголи ж чисті лічать діла його славні. Слухав старий, не дослухав, раптом підвівся та й сів на могилі і так провіщав увостаннє. Слухайте, янголи Божі! Слухай і ти, сило нечиста, ворожа! Я не оддам вам своєї душі, я не навіки вмираю, тільки замру я і, може надовго.

Час мій настане — і знов я устану на радість, на славу новую. Душу ж свою розділю я тепер: половину з вітром розвію по цілому світі, другу ж сховаю у кобзу. Нехай же, хто дужий, знайде та й злучить до купи обидві частини моєї душі — до того і я озовусь, устану, того лиш послухає кобза моя чарівна.

Нехай же він сміливо візьме їх у безсмертні руки, хай він заграє:

Раз перший заграє — послухає тирса.

Удруге заграє - піде луна по всім світі.

Утретє заграє - здвигнеться й каміння німес.

Тільки промовив — душа розлучилася з тілом, душа розкололась на дві половини: на крилах могутнього вітру одна полетіла, затопотіла в зеленій траві, заграла в гаях кучерявих, ревнула в Дніпрових порогах, заплакала чайкою гірко, полинула просто до моря".

У третій точці виступив дівочий хор і тріо хлопців-бандуристів у складі Василя й Тараса Корців і Тараса Родака, які спільно відспівали "Ой, у полі могила". По цьому знову деклямувала п-і Валентина Родак, продовжуючи цю саму тему про кобзу й кобзаря-характерника:

"Припала до хвиль говірких, розбилась на дрібні краплинки і з хвилями вкупі співає про славні колишні часи, б'є, проклинає скелі ворожі, голубить-вітає старого Дніпра.

Хижо погнались за нею чорти та й зав'язли

**Олекса Відав і Василь Корець
на відзначенні 15-ліття
Ансамблю.**

**Див. допис І. Дубилка
в ч. 311 ж. "М. У." за 1982 р.**

**Торонто, 28 лютого 1982
Фото Ів. Корця**

в лісах перелазинах, у темних печерах, в ревучих порогах, в німих болотах.

Янголи стали круг кобзи. Даремне душу козацьку, вони викликають: в куточок забила душа, не виходить.

Здивовані янголи тихо на крильцях легеньких знялися до Бога.

Боже, превічний, премудрий! Сталося велике диво: вмер у степу чоловік, вмер, а душі не оддав нам: частку по вітру розвіяв, другу у кобзу сховав, не може ніяк ми добути тієї душі, привести у райську оселю. Що нам повелиш розпочати, владарю премудрий?" І Бог повелів їм: "Спустіться на землю ви, янголи чисті, візьміть ту кобзу з душею вкупі і несіть її просто в ту хату, де має в сей час народитися дитятко мале — тією душею даруйте дитину". Спустилися янголи з неба, взяли стару кобзу на руки та й понесли до будинку, де мала вродитись призначена Богом дитина.

І вийшла козацька душа з кобзи старої назустріч дитині, вселилася у тіло маленьке."

У четвертій точці бандурист Василь Корець відіграв на бандурі сольовий фрагмент французького танцю "Гавот" — музика Миколи Лисенка. По цьому знову чергувався Леонід Ліщина, який продовжував деклямувати словами:

"І стала рости-виростати дитина, і в тілі дитячим всидіти нишком не вміла велика кобзарська душа: як лебідь, що чує з землі лебедів у чистій високій блакиті, ще не видимих нікому, так озивалась кобзарська душа до другої частки своєї: вітер і хвиля, щebet пташиний і людські плачі будили кобзарську душу в хлоп'ячому тілі.

І виріс той хлопець і став чоловіком.

І ходять круг нього здивовані люди, питають: І де се він чує? І де се він ловить ті згуки, яких ми не чуємо своїми вушима?"

Гей, не дивуйтеся, люди! То чула кобзарська душа шукає по цілому світі другу свою половину. І тільки що знайде шматочок рідненький, — враз

оживають слухнянії струни, могутні згуки роблять велике диво".

У п'ятій точці ансамбль виконав "Марш полтавської капелі" — музика Гната Хоткевича, а потім ще раз деклямувала п-і Валентина Родак, продовжуючи легенду із мелодекляматичної праці Дніпрові Чайки. Її слова були:

Безкраї степи оживають, козацтво гуляє, руїни встають-оновляються, чайка кигиче над степом, пороги киплять, пташка співає і гай розцвітає, і чисте дівочеє серце радісно в грудях тріпоче, і сльози сумній тихо бринять і спадають на душу".

У шостій точці виступив дует бандуристів: Василя Корця і Оксани Родак, який відіграв "Буковинський танець" — музична обробка Марка Бандери.

На закінчення цієї музично-декляматичної легенди Леонід Ліщина продеклямував таке закінчення цієї історії про кобзу й кобзаря:

"Дивнеє диво, великі чари!

І справдиться заповіт славний: тихая тирса почула і, повная рідного співу, схилилась до Неньки—Землі.

Друга хвилина настала: дзвінка луна покотилась по цілому світі і будить оспалее серце і вуха глухії.

Настане ще й третя хвилина: прийде наш славний кобзар, прийде до того мерця на могилі, прийде та й скаже:

— Батьку устань, пробудися! Ось тобі душу твою я приношу: чисту і цілу зберіг я її. Глянь, подивися: каміння пробудилось, устань же, мій батьку коханий!"

Офіційну мистецьку частину закінчив ансамбль "Запорозьким маршем" — зі старовинними кобзарськими варіяціями.

На закінчення мистецької частини бенкету ансамбль привітали квітами й подякували Т. Корець від бандуристів, М. Балдецький від танцювальної групи "Веснянка" та сім дівчат: Андрійка Корт, Доня Колин, Іванка Гец, Ірена Мицик, Ким Дрейк, Петруся Латишко і Христя Федина — з дівочого хору "Калина" під керівництвом п-і Па-

рані Гарасимчук, який належить до "Українського Національного Об'єднання Канади" (УНО-К).

Юнодумівський хор, який виступав на цьому бенкеті, складався з наступних осіб: Тамари Дрозд, Софійки й Андрійка Костинюків, Вітуса й Юрчика Педенків, Надійки Тимошенко, Ганнусі, Оленки, Миколи й Олександра Ємців, Костюка Шурка, Середи Лілі, Микисор Анни, Мирон Марусі, Янчик Христини, Якутів Каті і Сузанни, Петрусі Пушан, Ірини Злупко і Мармаш Віри.

На закінчення бенкету управа ансамблю подарувала перший випуск платівки "Дзвени бандуро" усім бандуристам-бандуристкам і жертводавцям платівки, а приватні громадяни зложили

під час бенкету понад 500 доларів на покриття коштів видання цієї платівки й інші члени й прихильники ОДУМ-у, такі як: Іван Данильченко — голова Головної Управи ТОП-у Канади (Товариства Одумівських Приятелів Канади), п-і Катерина Щербань, п-о Леонід і Раїса Ліщини, п-о Іван і Оксана Редкевичі та колишня бандуристка (одна з перших десяти), п-і Марія Бойко-Дяконов, з Британської Колумбії.

Українська громада Торонта горда із молодечого ансамблю бандуристів-бандуристок та нетерпливо чекає на нові виступи цієї групи молодих виконавців та зберігачів української кобзарсько-бандуристської культури в Канаді.

ПРИВІТАННЯ ГОЛОВИ БРАТСТВА СВ. ВОЛОДИМИРА

Високодостойні отці, вельмишановні батьки, і матері нашої дорогої молоді, вчителі й виховники і ти наша молодь Ансамблю Бандуристів імені Гната Хоткевича!

Дозвольте мені в імені Українського Православного Братства св. Володимира сьогодні в Декаді Української Родини привітати складову частину ОДУМ-у — Ансамбль Бандуристів ім. Гната Хоткевича на чолі з керівником його — вельмишановною Валентиною Родак, привітати вас з 15-річчям корисної праці.

Святкуючи сьогодні 15-річний ювілей молодечої капелі бандуристів, ми висловлюємо нашу вдячність батькам тієї молоді, за те, що вони зашили в молодечі душі любов до свого народу та його духовної опікунки Української Православної Церкви.

На тій основі, яку ця наша молодь одержала від батьків, згодом наші отці настоятелі, учителі й виховники української школи і курсів українознавства при нашій катедрі, розвивали і поглиблювали в молодечих душах ті риси нашої національної ідентичності і у висліді такої спільної праці батьків і школи ми маємо їх сьогодні такими, якими вони є, і ми тішимось цим.

Особливо глибока вдячність тим твоїм виховникам, наша дорога молоде, які, як твої батьки і матері, в свій час своє національне виховання одержали в стінах нашої катедрі, а згодом продовжували свої студії в державних навчальних закладах, а тепер передають свої знання тобі. Серед інших таких керівників слід згадати керівника вашого ансамблю — вельмишановну пані Валентину Родак. Наша глибока вдячність вам, дорога пані Валентино, всім виховникам і учителям вашим та організації ОДУМ і ТОП за це.

І тобі наша дорога одумівська молоде, наша вдячність за те, що дякуючи твоїм батькам, Церкві і виховникам і твоїм учителям, ти здобула релігійно-моральне і національне виховання в стінах нашої громади при катедрі св. Володимира.

Вважаю своїм батьківським обов'язком висловити тобі кілька порад:

1. Ти стоїш на добрій дорозі, йдучи якою і далі ти забезпечиш собі світле майбутнє. Ми певні, що ви всі будете добрими горожанами нашої придбаної батьківщини — Канади, яка дала нам усім притулок, за що ми їй глибоко вдячні.

2. Будьте вдячні вашим батькам за їхню любов і опіку над вами.

Пам'ятайте заповідь Божу: "Шануй батька і матір твою і добре тобі буде." Не забувайте слів Тараса Шевченка: "Хто матір забуває, того Бог карає!"

3. Будьте вдячні нашій святій Церкві і нашій громаді, в стінах якої ви одержали релігійно-моральне і національне виховання.

4. Будьте вдячні вашим учителям і виховникам за їхню виховно-навчальну працю.

5. Тримайте постійний зв'язок з нашою Церквою, громадою, вашими виховниками і учителями, пам'ятаючи усе те добре, що ви одержали від них.

6. Не забувайте слів колишнього ген-губернатора Канади лорда Твідельюра який ще в 1936 році на зустрічі біля містечка Гімлі Манітоба. відповідаючи на привітання 1500 українців відповів словом, яке закінчив словами: "Ви будете добрими канадцами, коли будете добрими українцями!". А Тарас Шевченко до всіх нас звертається зі словами-заклику: "І чужому наuczайтесь, свого не цурайтесь!"

7. Тому ніколи не забувайте "Хто ви і чий діти!"

Пам'ятайте заклик поета:

"Свою Україну любіть!
Любіть її во время люте
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!"

Здобуваючи освіту в державних школах, ви не цурайтесь своєї рідної української мови, бо вона,

ця мова, душа нашого народу, вона допоможе вам втримати постійний духовий зв'язок з нашою Батьківщиною—Україною.

8. Пригадаю вам сумну дійсність наших днів, про яку з гіркою писав наш Великий Каменярь—Іван Франко такими словами:

"Народе мій! Твоїм майбутнім душу я тривожу".

І ми старші віком люди, спостерігаючи наше сьогоднішнє життя поза межами України, з глибокою турботою дивимося на наше майбутнє.

І справді хто перебере у ближчому майбутньому здобутки нашої національної культури, яку започаткували наші піонери, а продовжили і розвинули далі наступні еміграції українців після 1-ої і 2-ої світових війн. Хто перебере наші церкви, народні доми, інститути, які повстали спільними зусиллями цих поколінь, коли сьогодні ми є свідками загального захоплення матеріальними благами, водночас — загального збайдуження до всіх проявів нашого духового життя? Пригадаю вам, що Курси Українознавства при нашій катедрі за цей час закінчили 379 душ. Частина з них студіюють у вищих школах, а інші працюють у різних ділянках канадійського життя, але лише

одиноці з них ми бачимо серед нас, а решта поглинуло навколишнє оточення. Сумне це явище, але воно не дає нам права впадати у зневіру. Пригадаю вам при цьому слова одного із найвишніших борців за права нашого народу адвоката Левка Лук'яненка. Ось вони: "Коли б я тільки один залишився на світі, то й тоді буду боротись за Україну!". Тому нашим спільним обов'язком, нас старших віком людей, твоїх батьків і тебе, наша дорога молоде, буде прикласти усіх зусиль, щоб ця загиблена для нашої спільноти українська молодь включилась до нашого суспільно-громадського і церковного життя при нашій Церкві і громаді.

Працюймо дружно всі над цим нелегким завданням з любов'ю і взаємопошаною один до одного, бо саме це є в Декаді Української Родини, одним із найважливіших обов'язків перед Богом і нашою св. Церквою та нашою Батьківщиною — Україною.

Працюймо дружно і Бог нам допоможе!

Голова Братства св. Володимира при Катедрі

Михайло МУХА

Торонто, 28 лютого 1982 р.

ЗВЕРНЕННЯ

До учасників Мадридської наради,

До організацій захисту людських прав та підтримки Гельсінкських угод

До волелюбних людей усього світу

Як стало щойно відомо, член Московської Гельсінкської групи Єлена Боннер заявила закордонним кореспондентам, що група припиняє свою діяльність. Мотиви, якими керувалися троє останніх неув'язнених членів Московської групи, — жорстокість, з якою влада переслідує гельсінкську діяльність в СРСР, і непоборні труднощі, які цю діяльність супроводжують. Зокрема, навісла загроза арешту Софії Калістратової майже не лишає вибору для двох інших членів переслідуваної групи.

Ми кілька членів Української Гельсінкської групи, яким ув'язнення вдалося замінити на еміграцію, добре розуміємо ці мотиви. Протягом п'яти років Московська й Українська Гельсінкські групи тісно співпрацювали в атмосфері довіри і дружби.

Українська Гельсінкська група, найчисленніша з усіх подібних груп Советського Союзу, має найбільші і найтрагічніші втрати. З-понад 30-ти її членів ніколи не обминало ув'язнення, за винятком Михайла Мельника, якого в березні 1979 року довели до самогубства.

Ми розуміємо також, що Советський Союз, нехтуючи внутрішні і міжнародні закони, вже навіть не приховує своїй ролі жандарма вільної думки. За останній час (трохи більше року) сімох членів Української Гельсінкської групи, в яких терміни ув'язнення наближалися до кінця,

засудили в таборах і на засланні повторно за зфабрикованими звинуваченнями, продемонструвавши цим свій намір остаточно придушити правозахисний рух і знешкодити його вплив на пробудження громадської думки.

У світлі викладеного вище та виходячи з власного досвіду, ми вважаємо, що Московська Гельсінкська група не "припинила свою діяльність", а її просто задушили, і що це є найбільшим доказом порушень Кінцевого акту Гельсінкських угод советським урядом. Це свідчить про нестримність влади, яка протиставляє себе своєму народові і всьому світові.

В такій ситуації ми підкреслюємо, що правозахисний рух набрав ще більшої ваги і значимості як найреальніша альтернатива тоталітарному абсолютизму.

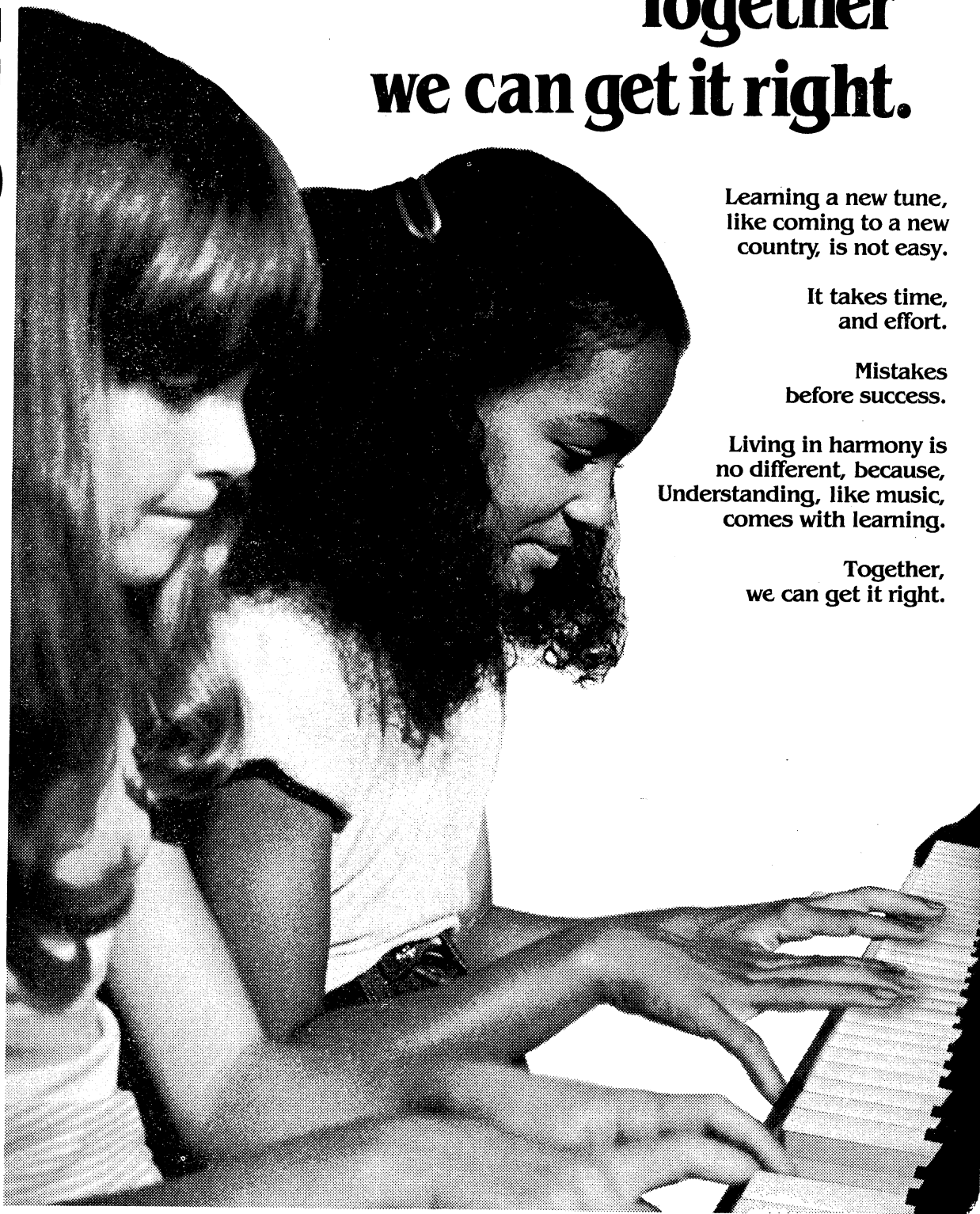
Ми закликаємо уряди країн-учасниць Гельсінкських нарад, всіх, кому дорогі воля і справедливість, посилити свою боротьбу за права поневолених людей і народів.

Ми закликаємо учасників Мадридської конференції і членів організацій захисту людських прав рішуче і гостро засудити переслідування членів Гельсінкських груп у Советському Союзі та вимагати, щоб їм дали право і можливість легально контролювати виконання Гельсінкських угод.

8-го вересня 1982 року

Члени Української Гельсінкської Групи на Заході:
Петро Григоренко, Володимир Малинкович, Надія Світлична, Леонід Плющ

MULTICULTURALISM

**Together
we can get it right.**

Learning a new tune,
like coming to a new
country, is not easy.

It takes time,
and effort.

Mistakes
before success.

Living in harmony is
no different, because,
Understanding, like music,
comes with learning.

Together,
we can get it right.

Multiculturalism
Canada

Multiculturalisme
Canada

Canada

Ол. ПОШИВАНИК

ТРЕТІЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР ОДУМ-У В ЛОНДОНІ, КАНАДА

Кобзарські табори ОДУМ-у в Лондоні, Канада, на одумівській оселі "Україна", під патронатом Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, набрали повного розмаху і великої популярності. На Першому кобзарському таборі на оселі "Україна" було 28 учасників, на другий рік було 43. Успіх і добре слово таборовиків про ці перші табори розповсюдилися серед молоді й батьків, і цього року з'їхалося понад 60 таборовиків бандуристів. Деякі таборовики були записані тільки на один тиждень, але їм так сподобався табір, що вони змінили свої пляни і залишилися на другий тиждень. Табір відбувся від 1-го до 14-го серпня 1982 р.

Звичайно тяжко заохочувати дітей до грання на інструментах, але тут, на таборі, діти грали на бандурі по п'ять годин на день, та співали з 1½ години на день, і були задоволені. Діти бандажами заліплювали пузири на пальцях (зокрема початківці) і далі грали, щоб не відставати від своїх друзів. За два тижні діти зужили понад 400 бандажів — це приблизно один бандаж на дитину на день, хоча не всі їх уживали.

Ось як виглядав кобзарський табір словами мистецького керівника Оксани Метулинської (уривок з таборової газети):

"...Понад 60 молодих бандуристів із США і Канади старанно працювали над собою, щоб краще грати, щоб грати з почуттям, щоб навчитися читати ноти і щоб правильно співати. Дванадцяттеро з них брали участь в курсі інструкторства, де керівники наставляли майбутніх вчителів на правильну дорогу технічно і духово... Програма табору, поза лекціями, була чудова, завдяки старанням нашого дбайливого коменданта і невтомних бунчужних. По оселі завжди було чути гомін радості. Не можна нахвалитися нашими кухарками та милою медсестрою, що з нами обходилися, як рідні мами..."

Тарас Павловський, один з інструкторів — член Капелі Бандуристів та диригент церковного хору в Баунд Бруку, так висловився:

"...Тут відбувся найбільший кобзарський табір, що я будь-коли мав нагоду відвідати... Ці молоді бандуристи з такою охотою беруться до гри, що аж мило дивитися. Я певний що за кілька років не один з них стане інструктором і продовжуватиме цю цінну роботу — навчання гри на бандурі. Без бандури, ми є лише ще один народ; але з бандурою, ми є українці..."

Микола Невмержицький, інструктор — член Капелі Бандуристів, написав:

"...Дітвора таки чудова і видно, що в їхніх душах живе Україна. Наша молода генерація вживає і любить ту рису, без якої наш український народ згинув би — рідну мову... Разом із мовою злуча-

ється бандура, що виграє та виспіває нашу українську душу..."

Таборовики також висловлювалися позитивно про цей кобзарський табір. Ось лише кілька їхніх зауваг:

— Тамара Улізко: "Це мій перший літній табір. Я приїхала сюди навчитися української мови і гри на бандурі. Всі мені допомагають. Співати і грати на бандурі — це для мене велика приємність."

— Анатолій Островський: "Цього року мені дуже сподобалося на кобзарському таборі. Я зустрів багатьох друзів з минулого року і познайомився з новими. Мені найбільше сподобалися човники, басейн, забави, ватри, спорт і грання на бандурі."

— Адам Поляк: "Я люблю цей табір, бо їжа дуже добра."

— Катя Кошарна: "Я тут приємно провела час. Лекції на бандурі були дуже цікаві та повчальні. Також ми співали різні українські пісні. Були вечірки, ватри і теренові гри. Ми плавали, грали у відбиванку, футбол, ловили рибу та їздили човнами. Я дуже вдоволена на таборі й бажаю приїхати наступного року."

На кобзарському таборі була таборова дисципліна й порядки. Під час піднесення і спущення прапорів всі співали Марш ОДУМ-у і "Боже Великий". Крім одумівців, було також кілька пластунів в своїх одностроях — інші переважно були у вишитому. Перед їжею читали або співали "Отче Наш", після їжі молилися і старим козацьким звичаєм, уголос дякували кухаркам.

До переведення успішного табору потрібно було багато людей та тяжкої і відданої праці. Слід цих людей тут перерахувати. До складу команди входили: Іван Данильченко, СВП — реф. кобзарського табору; Олексій Пошиваник, СВП — комендант; Оксана Метулинська, СВП — заст. коменданта, мистецький керівник, інструктор; Катя і Анатолій Луценки — бунчужні; Наталя Ємець — медсестра; Роза Шиндлер — опікун басейну; Софія Підлісна, Тарас Ліщина, Юрій Швець — помічники. Капеляном табору був о. прот. Віталій Метулинський.

Інструкторами на таборі були: Тарас Павловський і Микола Невмержицький — члени Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка; Надя Гаврилюк, Іван Качура, Леся Конит — члени ансамблю "Кобзарі" в Ст. Кетеринс. Інструктори-асистенти: Олександр Качура й Оксана Родак; Юрій Метулинський, член Капелі Бандуристів також два дні помагав.

До цього списку можна б, як звичайно, по-просто додати фразу "та пані в кухні". Але ні! Тут на кобзарському таборі не були звичайні

Частина команди та інструкторів третього кобзарського табору на оселі "Україна", 1982 року.

Перший ряд зліва: Анатолій Луценко, Олексій Пошиваник (комендант) і Катя Луценко.

Другий ряд: Микола Невмержинський, Іван Качура, Тарас Павловський, Оксана Метулинська, о. Віталій Метулинський, добр. Надія Метулинська, Іван Данильченко і Петро Китастих — гість, референт кобзарських таборів Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка.

Фото О. Пошиваника

пані в кухні — це були жінки різного віку із золотою душею, які з материнською любов'ю годували таборовиків. Коли у перший день не з'явилися дві зголошені кухарки — треба було їм шукати заміну. Але хто ж без обдумання погодиться на два тижні тяжкої праці довгими годинами в кухні? Однак знайшлися великосердечні материнські душі, що врятували ситуацію — Клавдія Гаврилюк з Ст. Кетеринс, та Тетяна Педенко з Лондону. Із ними працювали тиждень, або і два — Оксана Михаськів, Люба Штангрет, Леся Кубов і Катя Джансон. Євгенія Блощинська, Тамара Неліпа, Оля Головаш та інші пані також помагали під час відвідин табору.

Одна молода жінка, Галя Хребто, після відвідин табору в перших днях, повернулася на другий тиждень на табір із своєю бандурою та прилучилася до учасників табору. Ось її думки:

"Щирий привіт і сердечну подяку складаю тим людям, що пожертвували свій час, здоров'я та енергію мистецтву і молоді та відложили свої домашні зобов'язання і, можливо, нагоду побачити трохи світу під час літніх вакацій.

Співпраця з дітьми часами нелегка, але дуже корисна. Видно по усмішках дітей, що вони задоволені, по їх послухній поведінці, що захоплені наукою гри на бандурі, музикою і співом.

Таборовики мали добрий приклад поведінки і видно, що їхні учителі і старші бандуристи ділилися своїми талантами, Богодарованими і самоопрацьованими. Їхні серця промінювали любов до ближнього, до бандури і співу.

На мою думку, кобзарський табір у Лондоні був успішний. Це — чому я сюди приїхала. Складаю подяку всім тим людям, що присвятили себе до цього діла."

Табір розпочався в неділю, 1-го серпня піднесенням прапорів та молебнем з участю чотирьох священників: о. Михайло Фляк і о. Володимир Макаренко з Лондону, о. Богдан Сенцьо з Баффало, та о. Віталій Метулинський з Ошави,

який з добродійкою (паніматкою) серед тижня дали дві гутірки таборовикам. На відкритті табору був присутній маєстро Григорій Китастих, диригент Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка.

В другу неділю, 8-го серпня, о. Вол. Макаренко відправив Службу Божу із зібраним хором таборовиків, яким диригував Микола Невмержицький.

У присутності батьків та гостей, між ними Петро Китастих і Петро Гончаренко, табір закінчився в суботу, 14-го серпня концертом учасників табору, молебнем, роздачою посвідок та спущенням прапорів. На молебнях хором таборовиків диригував Тарас Павловський.

Хоча молитви і церковний спів дещо відмінні в США і Канаді, диригенти дали собі раду і гарно вив'язалися.

Учасники кобзарського табору із новонадбаним знанням, новими піснями, пороз'їжджалися по домах, обіцяючи один одному листуватись, та зустрітись знов через рік на кобзарському таборі, на одумівській оселі "Україна".

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

Н. і Ф. БОЙКО СКЛАЛИ 2.000 ДОЛ. НА НЕРУХОМИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"

Подасмо текст супровідного листа.

ВШан. п. Редакторе!

Я думаю, що пройшло літечко святеє. Час "нумо, братці, до праці". Час змушує кожну людину щось зі свого урожаю схоронити на зиму. Врожаю ми не збирали, а вирішили з дружиною Надією — закласти нерухомий фонд "Молодої України". Хоч в цій листі висилаємо тільки дві тисячі дол., по змозі кожного року будемо поповняти. Ви як редактор "М. У.", щоб могли давати відсотки з цього фонду молодому поколінню, хоч трішки за їхнє хотіння, вміння і дописи рідною мовою.

Ми думаємо, що з часом збудуємо цей фонд, який так потрібно для Вас. Ми віримо, що цим початком зворушимо добрі серця до глибини кишені (як казав І. Франко). Ми віримо, що знайдуться ще люди нашого віку, які підуть за нашим прикладом. Таж так багато є людей, що дати тисячку, це майже ніяк не відіб'ється на їх фінансовім стані. Я, особисто знаю багатьох, яким волосина з голови не впаде, щоб дати на цю ціль — для дітей, внуків і правнуків. Треба робити так, щоб наше життя було незмарноване; щоб нам, ті, що "мучаться, але не каються" за ґратами за рідне слово, не сказали, що ми правнику погані.

Помолімося Богу та в добру дорогу. Колись президент США Дж. Кеннеді казав таке: — "Що не вимагаєш від держави, спочатку пригадай, що ти дав для неї". Бо держава то ти її частка. Так і ми кажімо, щоб були хороші — наша внучка чи внук, син чи донька, то дай їй, а тоді вже можеш надіятися на щось. "М. У." то наша одумівська дитина, і треба за неї дбати. Треба, щоб вона була хороша, розумна і культурна. А коли вона буде такою, то нам треба вкласти в неї все добре, здорове, рідне, культурне зернятко. А для того, щоб цього досягти, то нам батькам, дідам та прадідам треба (і то відразу) такий приготувати ґрунт, щоб з нього мали б добрий врожай.

Дорогі наші друзі одумівці, топівці, читачі й не-читачі "М. У.", схаменіться! Наші ряди рідіють. Все частіше й частіше будете чути "кру-кру", або "козака несуть" (Ми цього тут ще не чуємо). Тож скажіть одним словом, що — не вмиру, не вмиру. Ми будемо жити в ріднім українським слові. Нам тоді не скажуть, що ми спали — як мертві колоди; не скажуть, що ми марно покинули рідну Україну. Нам не скажуть, доляри вас заколихали, — бо не вони нами, а ми ними — золотили ниви рідної Вкраїни в чужині. Пройдуть роки і нас не стане, а "Молода Україна" буде жити, одумівців молоденьких творчости вчити. Тоді певно внук чи внучка прийдуть в гості на могилу своїх предків, з подякою за добро, що їм ми зробили. Отакі то наші будуть діти й внуки, наші рідні квіти. А для того треба

нам, потрясти кишеню, щоб ніхто не смів щось закинути нам.

"Козацькому роду нема переводу!"

В. Симоненко колись писав "Легко і просто називати себе сином народу, важко і далеко не кожному випадає щастя бути достойним цього високого імени. Легко і просто говорити про свою любов до України, важко і не кожному вдається справді любити її". ("Берег чекань", стор. 278).

Т. Шевченко писав: "Любіть її во время люте"... Тож полюбіть її щирим серцем. Саме тепер, бо як переростуть діти, тоді буде пізно, тоді і фонди не допоможуть.

Отож сидить "старий" собі на "призьбі" проти сонця в чудовій теплій стороні Бі-Сі і хоче щось зробити добре всім і собі. Бо світ, що на доброму стоїть — добро і має, а там, де зло, там злом і поганяє.

Любов — то Бог. Добро — життя.

Віримо, що не знайдеться ні одного українця-одумівця чи топівця, який би не дав на постійний фонд "Молодої України".

Надія і Федір БОЙКО

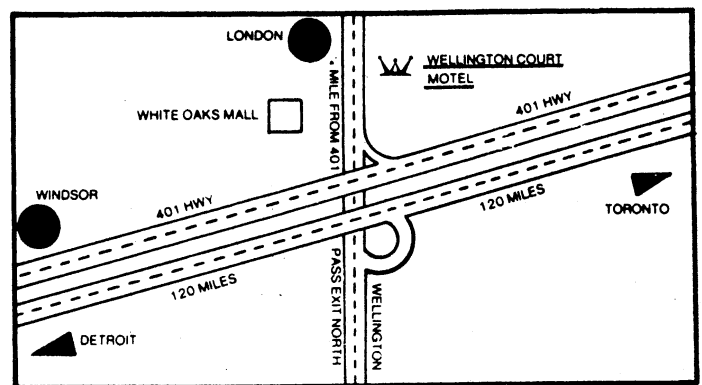
Пентінктон, Брит. Кол., Канада

15-го вересня 1982 р.

ВШан. Пані і Пане Бойко!

Щиро дякуємо за Ваші розумні, обдумані слова і за Ваш щедрий дар на цей журнал. Ми віримо, що люди, які шанують і люблять українське друковане слово, і які мають спроможність, відгукнуться на Ваш шляхетний заклик і також вкладуть гроші в нерухомий фонд. Ми певні, що нагороди з відсотків фонду заохотять молодь писати до журналу, і читати його.

Редакція і адміністрація

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ І МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА. ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

Тарас КОНОВАЛ

ІВАН МАЗЕПА – ГЕТЬМАН УКРАЇНИ

СЛОВО НА ЗУСТРІЧІ ОДУМ-У
4-го вересня 1982 р.

Триста п'ятдесят років тому, двадцятого березня 1632 року в селі Мазепинцях на Київщині, недалеко від Білої Церкви, народився Іван Мазепа в родині української шляхти. Його батько був козацьким старшиною в роки гетьмана Богдана Хмельницького.

Іван Мазепа ще змалку знав козацькі звичаї, вмів добре їздити верхи на коні та володіти шаблею та мушкетом. Освіту Іван Мазепа здобув в Києво-Могилянській Академії та інших високих школах за межами України. Київський єпископ вислав юнака Мазепу до двору польського короля щоб він там доповнив своє лицарське та шляхетське знання. В Польщі Іван Мазепа здобув довір'я короля. Він посилав Мазепу для вдосконалення військового знання в Голандію, Німеччину, Францію та Італію.

Повернувшись 1663 року на Україну, Мазепа став на службу в Петра Дорошенка гетьмана Правобережної України. Мазепа був генеральним писарем та вправним дорадником і дипломатом гетьмана. В 1674 році гетьман Дорошенко вислав Мазепу з спеціальним важливим дорученням до султана в Туреччину. В степу група запорожців заарештувала делегацію Мазепи і доставила їх гетьманові Лівобережжя Самойловичові. Гетьман Самойлович, знаючи здібності Мазепи зробив його генеральним осаулом в своїм уряді. Після того, як гетьмана Самойловича арештували москалі, козаки скликали раду і літом 1687 року вибрали гетьманом Івана Мазепу.

Україна за гетьманування Івана Мазепи, хоч і мала велику автономію, підпорядковувалась Москві. Україну й далі постійно шарпали її сусіди: поляки, турки, татари та найбільше москалі. Вони вимагали, ніби згідно договору Богдана Хмельницького, від України послуху та вірності. Московські військові залоги по селах та містах знущалися з українців. Вони нищили села, грабили від них усе що хотіли. Тих що обороняли своє добро арештовували і висилали на тяжкі роботи у Московщину. Український народ був незадоволений, що чужинці поводяться на Україні як у себе вдома. Московський цар наказував гетьманові висилати побільше козаків в походи на татар та турків та на нелюдські умови будов в болоті Петербургу та інших укріплень в Московщині.

Іван Мазепа розумів, що з Україною будуть рахуватися москалі та інші лише тоді, коли Україна стане сильною. А сильною вона стане тоді коли її громадяни матимуть освіту, любитимуть свою країну та людей і дорожитимуть своєю державою. Тому він старався просвітити і освідомити український народ. Він зосередив усю свою увагу на економічне зміцнення України, дбав про шкільництво, освіту та розгорнув велике будівництво

Тарас Коновал
Старший виховник-провідник ОДУМ-у

шкіл, друкарень та нових церков в Києві, Батурині, Переяславі та інших містах України. Він поєднував великий державний розум із талантом дипломата. Своїми організаційними здібностями старався впродовж двадцятих років гетьманування вивести Україну на шлях цілковитої волі та суверенності та зробити її країною високої культури.

Цар Петро Перший уводячи нові порядки в себе, задумав скасувати самостійність України, зробити її московською провінцією. Козаки, що колись були вільними лицарями, працювали на різних будовах як каторжники під наказами московських наглядачів. Нарікання української старшини, козаків та селян на утиски Москви змусили Мазепу покінчити вмішування Москви в українські справи.

В той час розпочалася московсько-шведська війна, одною з причин було бажання царя "прорубати вікно в Європу", тобто добратися до Балтійського моря. Швецію й Україну в'язала давня дружба ще з часів Богдана Хмельницького та Івана Виговського. Гетьман Іван Мазепа розпочав переговори з шведами. Король Швеції Карло Дванадцятий був найкращим полководцем Європи. Україна і Швеція вирішили спільно виступити проти Московщини. Швеція визнавала самостійність України і зобов'язувалась її боронити.

Король Швеції вирішив, що найкраще вирушити походом на Московщину - через Україну. Він прийшов з своїм військом до якого прилучи-

лися не зовсім чисельні полки українські. Більшість з них були раніше послані допомагати москалям за межі України. До військ союзників долучилися козаки Запорозької січі з своїм коштовним Костем Гордієнком.

Бій під Полтавою 1709 року військ союзників проти великого війська царя був рішучим. Тяжка поразка українців і шведів змусила гетьмана відступати в турецькі землі. Військова невдача була кінцем самостійності України та всім плянам Мазепи. Мазепа занедужав і 2 жовтня 1709 року помер на вигнанні, як борець проти Московщини за волю й самостійність України. Колись і тепер москалі чи росіяни називають тих українців, що боряться за самостійність - мазепинцями, а рух за українську справу - мазепинством. Гетьман Іван Мазепа після Богдана Хмельницького та Івана Виговського є третьою і найвизначнішою постаттю української історії часів гетьманщини. Він, хоч і невідразу відважився боротися проти московського насильства і неволі, хоч його політика часто не була зрозуміла і ясна більшості українського народу, став після бою під Полтавою, нам вічно живим символом наших змагань за свободу та прагнення українського народу до державної незалежності України.

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

КОНКУРС 1982

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	—	150.00	доларів
Друга	—	100.00	доларів
Третя	—	75.00	доларів
Четверта	—	50.00	доларів
П'ята	—	25.00	доларів

Ці нагороди створено з першої нагороди конкурсу 1980, яку журі не дало нікому (див. "М. У." за грудень 1981 р., стор. 6). Фундатор конкурсу 1980 р. був пан Федір Бойко.

Журі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1982 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ПОВІДОМЛЕННЯ

5-ий З'їзд Коша (26 З'їзд ОДУМ-у) Старших Виховників США відбудеться в днях 26-27-го листопада в Детройті, Міч.

У програмі доповідь "Сучасний стан ОДУМ-у в США" — Андрій Шевченко і панель на тему "Політика, ОДУМ та українська громада".

ПОДЯКА

Щиро дякуємо Василеві і Андрієві Коваленкам за дарунок у сумі 100.00 дол. на розбудову оселі "Україна" для вжитку ОДУМ-у.

Іван ДАНИЛЬЧЕНКО
за Г. У. ТОП Канади

ПОЖЕРТВА З НАГОДИ УКРАЇНСЬКОГО ПОДРУЖЖЯ

З нагоди одруження Павла Лисика з Ольгою Шевченко, складаю на пресовий фонд "Молодої України" 50.00 дол. і бажаю їм щасливого подружнього життя.

Володимир ПОЯСОК
Ошава, Онтаріо

**СТРАВИ — ТАНЦІ
Й ЕСТРАДНІ ВИСТУПИ
В КОЗАЦЬКОМУ СТИЛІ**

TORONTO — Downtown: 97 Cumberland St.
(in Yorkville). Tel.: 961-4422

TORONTO — West: 5245 Dundas St. W. (at Kipling),
Tel.: 231-7447.

**EXPERT CATERING AND BANQUET
FACILITIES AVAILABLE.**

For information call 231-7447.

Д-р Юрій КРИВОЛАП

16-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ім. ГЕТЬМАНА І. МАЗЕПИ

Від 3-го до 17-го липня ц. р. на оселі ОДУМ-у "Київ", біля містечка Аккорд, Н.І., недалеко від "Союзівки", відбувся 16-ий табір виховників Юного ОДУМ-у імені гетьмана Івана Мазепи. Участь в цьому таборі взяло 28 курсантів з різних місцевостей США і Канади. Програмою табору керувала команда в складі: мгр. Віктор Педенко (СВП, Торонто) — комендант, др. Юрій Криволап (СПВ, Балтимор) — заступник коменданта на перший тиждень, інж. Юрій Іхтіаров (СВП, Філадельфія) — заступник коменданта на другий тиждень, кол. Юрій Швець (ВЮ ОДУМ-у, Елкгард) — писар, подруга Катя Якута (ВЮ ОДУМ-у, Торонто) — старша бунчужна, кол. Тарас Ліщина (ВЮ ОДУМ-у, Торонто) — старший бунчужний та інж. Євген Кальман (СВП, Трентон) — обозний. У праці з курсантами, крім членів команди допомагали також, окремо запрошені лектори, старші виховники ОДУМ-у: інж. Олексій Шевченко, інж. Іван Павленко, інж. Леонід Ліщина, подруга Наталя Павленко та кол. Андрій Шевченко.

Програма табору виховників Юного ОДУМ-у, наперед підготована Постійною Командою існуючої при Г. К. ОДУМ-у, в основному була поділена на три частини. Протягом першого тижня таборовики докладно знайомились з організаційною структурою ОДУМ-у та матеріалами про життя серед природи — мандрівництво, картографія, теренознавство, перша допомога, сигналізація тощо. В програму першого тижня було включено також одноденну прогулянку та дводенну мандрівку. Програма другого тижня була присвячена виключно вивченню гурткової (роевої) системи та плануванню праці з гуртками Юного ОДУМ-у — психічний та фізичний розвиток дитини, обов'язки виховника, планування сходин гуртка (роя), значення ігор та забав у виховній праці тощо. Під кінець програми другого тижня, кожний курсант був зобов'язаний самостійно підготувати програму сходин гуртка та її успішно провести. Під кінець табору кожний учасник мусів скласти письмовий іспит з двотижневої програми.

До таких таборів виховників Юного ОДУМ-у приймаються юнаки і юначки, які є членами Юного ОДУМ-у та досягнули 15—16 років життя. Крім того, кандидати до цього табору мусять мати рекомендацію старших виховників ОДУМ-у з їх місцевості. Від усіх учасників вимагається, щоб вони були учнями шкіл українознавства та вільно володіли українською мовою оскільки всі виклади відбуваються в українській мові. Згідно з організаційною системою ОДУМ-у, для того щоб задовольнити всі вимоги на ступінь виховника Юного ОДУМ-у (ВЮ ОДУМ-у), учасник мусить відбутися два табори виховників, склас-

ти іспити з програми та доказати на практиці, що він чи вона може самостійно працювати з гуртком Юного ОДУМ-у після узгодження своєї програми праці з старшим виховником ОДУМ-у в своїй місцевості.

Офіційне відкриття 16-го табору виховників Юного ОДУМ-у відбулось в суботу по полудні, 3-го липня, молебнем. Відправив його отець Володимир Пашко — духовний опікун оселі ОДУМ-у "Київ". Під час молебня співали самі таборовики, більшість яких є обізнана зі співом і церковною музикою, бо співають в хорах по своїх парафіях УПЦеркви в США чи Канаді.

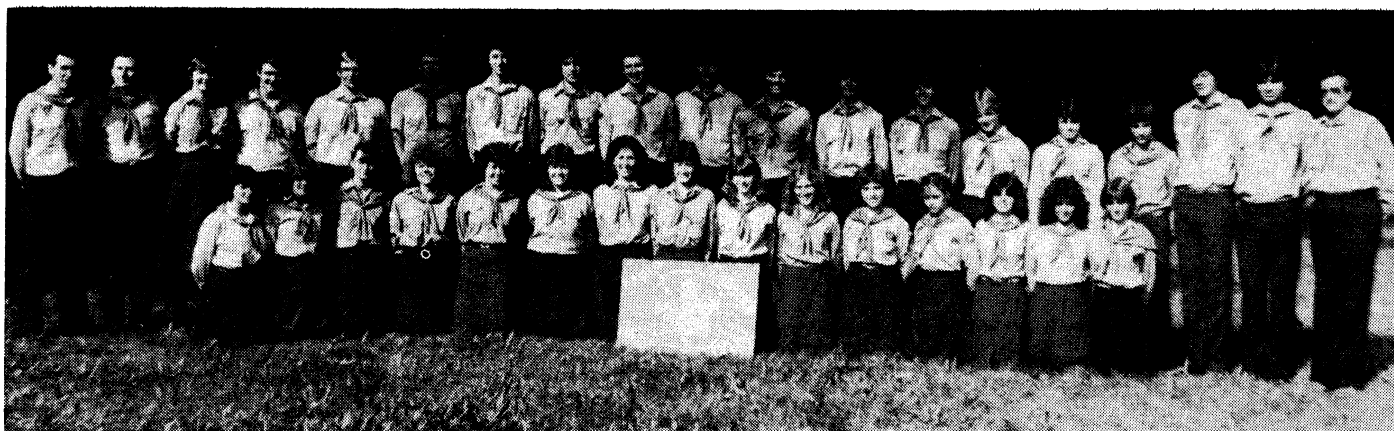
Цей день возвеличив, завітавши вечором з гостинною до табору оселі, в супроводі о. диякона Юрія Галиці, Блаженніший владика Мстислав — митрополит УПЦ. Радості й вдячності нашої не було меж. Всі таборовики та їх старші виховники і присутні батьки сердечно вітали Блаженнішого владика-митрополита. А зворушені батьківською опікою таборовики, на згадку про цей день, подарували своєму Первоієрархові хустку виховника Юного ОДУМ-у. Дякуючи молодим одумівцям, учасникам табору, владика-митрополит, на свій рахунок, запросив цілий табір відвідати Український Пантеон, осередок УПЦ США, в Савт Бавнд Брук, Нью Джерсі, щоб таборовики могли ближче познайомитись з тими здобутками, які має наша УПЦерква у вільному світі. Це запрошення одумівська молодь прийняла оплесками і в п'ятницю 9-го липня, з піснею на устах вирушила автобусом до серця нашої Церкви, де з ініціативи нашого Блаженнішого владика-митрополита Мстислава збудовано величний пам'ятник - Церкву, мовою поета кажучи — мертвим, живим і ненародженим...

Після двох з половиною годин їзди ми досягнули того місця.

Сам осередок УПЦеркви в США тісно пов'язаний з американською історією.

Попередній власник землі Генрі Фішер, від нащадків якого Церква відкупила маєток, був делегатом штату Нью Джерсі на підписанні Акту Деклярації Незалежності США в 1776 році. А в його резиденції, яку офіційно проголошено історичною пам'яткою, міститься тепер канцелярія Консисторії УПЦеркви в США. Генрі Фішер, як і вся його ближча родина, похований на родинному кладовищі, який тепер став складовою частиною Українського Національного Православного Цвинтаря при осередку УПЦеркви в США.

Біля церкви-пам'ятника таборовиків зустріли о. прот. Степан Біляк — голова Консисторії, о. прот. Франко Істочин — ректор Семінарії Св. Софії, о. Андрій Партикевич, о. диякон Юрій Галиця, семінаристи Степан Репа і Юрій

Учасники та команда XVI-го табору виховників Юного ОДУМ-у.

Перший ряд зліва: Віра Парфіло, Наталка Сніг, Надя Свириденко, Катя Луппо, Ліса Петруша, Шура Косогор, Іна Таран, Світлана Ліщина, Лариса Завертайло, Наталка Свириденко, Ліда Юхименко, Ірина Нагорна, Наталка Букач, Наталка Наливайко і Наталка Лебединська.

Другий ряд: Віктор Педенко (комендант), Євген Кальман, Катя Якута, Ігор Лисик, Петро Шкребець, Петро Глоба, Іван Гайовий, Юрій Іхтіаров, Євген Савчук, Олесь Петруша, Віктор Глоба, Тарас Мачула, Володимир Тимошенко, Петро Неліпа, Василь Сенік, Андрій Шевченко, Тарас Ліщина, Юрій Швець і д-р Юрій Криволап.

Ковальчук та кол. Андрій Шевченко — голова Головної Ради Коша Старших Виховників -ОДУМ-у в США. Після обміну привітаннями, гості-одумівці пішли до Церкви-Пам'ятника Святого Андрія Первозванного, Основоположника Церкви Христової на Україні, який маєстатично підноситься серед усіх інших будов в осередку. Там на них чекав Блаженніший владика-митрополит Мстислав. З Його благословенням таборовики почали оглядати Центр Українського Православ'я у вільному світі.

Для багатьох з прибулих одумівців це була перша зустріч з цим центром. З великим захопленням придивлялись вони до унікальної архітектурної форми Церкви — Пам'ятника, збудованого в стилі українського (козацького) барокко, який присвячений усім тим, які загинули за волю України, зокрема, жертвам московського геноциду — великого голоду на Україні в 1932-1933-му роках та для прийдешніх поколінь. На молодих відвідувачів Церква—Пам'ятник зробила незабутньо-хвилююче враження! З великою, батьківською любов'ю владика митрополит зустрів одумівців та з великим ентузіазмом показував та пояснював молодим гостям розпис церкви у нео-візантійському стилі, роботи відомого українського мистця Петра Холодного. В цій розписі відзеркалено містерію і красу візантійської християнської духовости. Слухаючи, надхненно виголошені пояснення самого митрополита та вдивляючись у розпис, мимоволі відчувалась, і в самому розписі і в усьому баченому естетичний смак, працю і душу самого будівничого церкви-пам'ятника та осередку — Блаженнішого владика Мстислава.

Не дивлячись на свій поважний вік (адже минуло 84 роки!), владика митрополит з енергією

18-річного юнака, після показу Церкви — зею УПЦ в США. Там гостей зустріла працівниця музею Наталка Павловська. Цей музей дійсно є неоціненним скарбом нашої національної і церковної спадщини! Це та спадщина, якої не встиг знищити або розікрати "старший брат", представники якого гнидами обсіли нашу землю і ось вже століттями докладають усіх зусиль, щоб позбавити нас національного обличчя, історії і культури. У музеї зразу ж, ніби губиш зосередженість, бо очі так і розбігаються по експонатах і треба таки переконати себе дивитись на те, про що розповідає владика - митрополит. Власне його мова і вирвала нас з того попереднього-мимохіть згаданого стану. Знаючи, що цього-річний табір виховників ОДУМ-у присвячений великому гетьману України — Іванові Мазепі — владика-митрополит почав показувати і пояснювати, знайомлячи нас з рідкісними пам'ятками часів гетьманування великого гетьмана: клейноди гетьмана Мазепи, які стали символом Української Державности, оригінали грамот великого гетьмана з його власноручним підписом, старовинна ікона на якій зображено Матір Божу, преподобних Анатолія і Теодосія та Успенський Собор. Цю ікону подарували великому гетьманові монахи Лаври в 1702-му році та інші речі. Оглядаємо експонати чергового відділу, який присвячено Відродженню Української Автокефальної Церкви. І цей відділ викликав захоплення таборовиків-одумівців. Можливо, що з ініціативи ОДУМ-у та завдяки матеріальній допомозі вірних УПЦеркви в діаспорі, в цьому центрі нашої Церкви, в Бавнд Бруці, в 1983-у році буде споруджено величний пам'ятник митрополитові-мученикові бл. п. Василеві Липківському.

Цей відділ прикрашає великий портрет митрополита та багато різних фотографій і портретів

визначних ієрархів УАПЦ, більшість яких була знищена більшовицькою владою по тюрмах та каторгах Сибіру. Відділ багатий також фотографіями з поруйнованих більшовицькою владою на Україні церков та монастирів.

Оглядаючи інші скарби, які переховуються в музеї, незчулись навіть, як швидко пролетів час. А скільки ще не бачили? Щоб оглянути уважно Архів-Музей УПЦеркви в США потрібно, мабуть, щонайменше кількох днів, а не годин. Взагалі ж оглядаючи щось такого, просто, гріх думати про час!

Неохоче покинули ми приміщення Архіву — Музею і на запрошення владики митрополита всі таборовики попрямували до залі їдальні, де місцеве сестрицтво приготувало перекуску.

Після перекуски знову в супроводі владики митрополита гості з оселі "Київ" оглянули цвинтар та могили похованих тут визначних членів ОДУМ-у. Ось могила-пам'ятник владики Олександра — колишнього верховного духовного опікуна ОДУМ-у в США. А ось могили інших незабутніх: отця Євгена Криволапа — абсолювента Семінарії Св. Софії, першого священника УПЦеркви з лав ОДУМ-у, який був учасником Першого табору виховників Юного ОДУМ-у; братів Сеньків — перших виховників ОДУМ-у та довголітніх членів Головної Виховної Ради ОДУМ-у в США; професора Ів. Гончаренка — колишнього голови Г. В. Ради ОДУМ-у в США; кол. Миколи Дзябенка — к. довголітнього голови Головної Управи ОДУМ-у в США; проф. Василя Григоренка — к. голови Г. У. Товариства Одумівських Приятелів у США; письменника-гумориста Миколи Понеділка — незаступимого конферанс'є — провідника одумівських зустрічей.

Вклонились одумівці й могилам почесних членів ОДУМ-у, згадаючи з глибокою пошаною сл. п. др. Степана Витвицького — президента УНРеспубліки в екзилі та композитора Миколу Фоменка — автора музики одумівського маршу на слова відомого українського письменника та ідеологічного натхненника ОДУМ-у Івана Багряного "Ми об'їхали землю навколо...".

ЖЕРТВУВАЛИ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА"

(до м. жовтня 1982 р.)

Володимир Тимошенко (у 5-ту річницю смерті бл. п. Надії Омельченко)	\$37.50
Іван Данилюк (у 5-ту річницю смерті бл. п. Анастасії Омельченко)	25.00
Мистецьке товариство "Козуб" в Торонто	25.00
Валентина Корженівська (з нагоди 70-ліття чоловіка Володимира)	25.00
Катерина Мусій	20.00
Драматичний гурток "Муза" в Торонто	10.00
За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.	

Головна Виховна Рада
Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді

3 цвинтаря владики митрополит повів нас до новозбудованого Дому Української Культури, який споруджено в честь тисячоліття хрещення України. Крім великої концертної зали, в Домі Культури є велика загальна бібліотека УПЦеркви в США, архіви УПЦеркви з різних періодів її існування, та бюро головних прицерковних організацій таких, як Об'єднання УПСестрицтв, УПЛіги та Школи Українознавства. Велика концертна зала, яка може легко вмістити близько 1400 глядачів: та яку можна перетворити на бенкетову залю для 800-850 гостей, прикрашена по обох сторонах сцени двома великими мозаїками праці мистця Петра Холодного.

Зовнішній і внутрішній вигляд Дому Української Культури залишає на відвідувачів піднесено-тривале, радісно-приємне враження. Адже ж, це нашої Церкви черговий здобуток! Це ще одна пам'ятка, якої не забув придбати для нас усіх наш митрополит!

А час летить... Пора вертатись до табору. Та як можна побувати в Бавнд Бруці і не відвідати семінарії Св. Софії, цієї "кузні" майбутніх священослужителів УПЦеркви! Прощаємось з владикою-митрополитом. Дякуємо йому за гостину, за його щиро-батьківську підтримку ідейно-духовного розвитку нашої молоді. В супроводі семінаристів Степана і Юрка "маршируємо" до семінарії.

Семінарія св. Софії міститься у великому будинку, колишній резиденції сусіда Фішера, недалеко Дому Української Культури, на посілости, яку Церква закупила в 1972 році.

Перше, що впадає в очі — так це грандіозний зовнішній вигляд будинку семінарії з великими квітниками, верандами, цегляними хідниками та басейном. Все це потопає в зелені та квітах. З відкриттям дверей людина тут, мимохіть, попадає в опалу особливого тепла і духовного спокою.

На першому поверсі міститься велика вітальня, кабінет ректора семінарії, велика та менша їдальні, кухня, приміщення для господині та каплиця. Всі кімнати — по мистецьки прикрашені картинами та скульптурами, які були подаровані українськими мистцями в день відкриття семінарії. На другому і третьому поверхах міститься викладава зала та спальні семінаристів. В час нашого відвідування, крім нас та семінаристів Степана та Юрка, в семінарії нікого більше не було. Тишу й спокій порушувала наша присутність. У вакаційний період, а саме закінчився весняний семестр, усі семінаристи роз'їжджаються по батьківських домах. З цікавістю розглядаємо приміщення семінарії, картини, розпитуємо про життя й працю семінаристів. Семінарія св. Софії афілійована з сусіднім Ратгерським університетом, в якому семінаристи проходять більшість своїх курсів. Виклади в семінарії обмежені до геологічних предметів і дисциплін з україністики та історії УПЦеркви.

Цікаво, що хоч семінаристів Степана і Юрка

Прощальна збірка.
Члени гуртка "Сірі Вовки" отримують посвідки виховників-кандидатів Юн. ОДУМ-у. Комендант Віктор Педенко поздоровляє Івана Гайсвого з успішним закінченням програми табору.

Оселя ОДУМ-у "Київ",
Аккорд, Н. Й., США

17 липня 1982 р.

більшість учасників одумівського табору зустріли вперше, всього кілька годин тому, розмови й обмін думками велись так, наче вони знали один одного довгі роки. Відчувалось тепло, щирість.

Гуркіт мотору під'їхавшого автобусу та повідомлення обозного, що автобус буде відходити на оселю через п'ять хвилин, примусило скорочувати розмови. Попрощались, подякували за гостину та запросили семінаристів на другий рік відвідати табір виховників на одумівській оселі "Україна" біля Лондону, Онтаріо, Канада. Переповнені думками під впливом побаченого, почутого та пережитого від'їхали з Баунд Бруку, цього маленького містечка в штаті Нью Джерсі, історія якому судила стати центром українського православ'я в діаспорі. Вартість надбань, які зберігаються в ньому, особливо тепер, коли на Україні з особливим остервенінням шаліє великодержавницький російський шовінізм та іде прискореним темпом розпинання української духовності — неоцінима! Ми повинні ці вартості не лише зберігати та плекати, але й передавати їх нашому молодшому поколінню, щоб таким чином забезпечити тяглість культури і традиції української національної ідентичності в розсіянні сущій. Або ще іншими словами кажучи — активніше допомогти, щоб ідея і надбання творців баунд-бруківського Центру жила вічно!

Провід УПЦеркви в США, особливо Її Ієрарх Блаженніший владика митрополит Мстислав, заслуговує на особливе признание та подяку за далекозорість в цьому напрямку.

Учасники та команда 16-го табору виховників Юного ОДУМ-у імени гетьмана Івана Мазепи з вдячністю згадуватимуть свою поїздку до Баунд Бруку. Вона допомогла їм стати свідомішими культивування отого найкращого, що ми маємо в нашій історії та мистецтві, як

серед нас самих, так і серед оточення, в якому живемо.

Ритмічно колихаючись автобус мчав автострадою в бік Кетскільських гір. З кожною хвилиною ми наближались до оселі ОДУМ-у "Київ". Молоді виховники обсіли старших виховників засипаючи додатковими питаннями про осередок УПЦеркви та про все те, що цього дня бачили і чули. Юнацька цікавість — безмежна. Забрало чимало часу, щоб задовольнити, бодай частково, допитливість. В автобусі почало, нібито, втихати, та ненадовго. Десь зі заднього сидіння почувся спочатку тихенький, а згодом все сильніший чудовий молодий альт Шури Косогор з Чикаго "Де гори Карпати, де писаний камінь, Туман в полонині лежить.

Тебе рідний краю до болю кохаю.

Навік полонив ти мене..."

Пісню підхопила, також з Чикаго "кучерява Катерина" — Катя Луппо, а за нею решта таборовиків —

"Такому кохання в житті не зів'яти,

А в серці завжди берегти.

Карпати, Карпати, далекі Карпати

Лети моя пісня лети..."

і незабаром автобус попав у полон української пісні, яку виводили з молодечим завзяттям шіснадцятилітні нащадки землі української, тієї, землі якої вони ніколи не бачили, та не зважаючи на те, що всі вони народились в США і Канаді, вона для них, особливо після цієї поїздки, стала ще ближчою, ще ріднішою.

З піснею на устах табаровики добрались до оселі — фізично стомлені, але духовно загартовані.

Решта часу таборування, особливо другий тиждень, проминув в інтенсивній праці учасників над матеріалами програми табору. В п'ятницю

на прощальній варті, члени молодших гуртків "Сірі Вовки" та "Червоні Маки" склали одумівську обітницю, а в суботу ранком іспити з Першої одумівської проби, яку проводили старші виховники ОДУМ-у з американського Коша Старших Виховників.

Нарешті надійшла довгоочікувана хвилина. В суботу, о дванадцятій годині дня, почався спільний обід з батьками, на якому згідно з традицією команда оголосила нагороди за найкращі успіхи. Після того відбулась остання збірка табору з видачею посвідок. З молодших (перший рік) за найкращі успіхи в науці команда відзначила подругу Ларису Завертайло з Чикаго, а з старших (другий рік) — Лісу Петрушу з Детройту. Кол. Петро Шкребець (Чикаго) отримав нагороду за найкращий проєкт титулярної сторінки "Таборових Вістей".

Інші учасники успішно закінчили перший рік програми табору та отримали посвідки виховників-кандидатів Юного ОДУМ-у з наступних гуртків: "Червоні Маки" — Світлана Ліщина, Надя Свириденко, Іна Таран, Лариса Завертайло, Наталя Наливайко та Ірина Нагорна; "Сірі Вовки": Тарас Мачула, Володимир Тимошенко, Петро Неліпа, Василь Сенік та Іван Гайовий.

З успіхом закінчили другий рік програми та отримали від Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у Грамоту Виховника Юного ОДУМ-у — гурток "Лісова Пісня": Ліда Юхименко, Наталя Лебединська, Олександра Косогор, Наталя Сніг, Ліса Петруша та Катя Луппо; гурток "Степові Орли": Віктор Глоба, Петро Глоба, Олесь Петруша, Ігор Лисик та Петро Шкребець.

За вияв здібностей провідника, Команда 16-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у порекомендувала подругу Олександру Косогор та колегу Ігоря Лисика Постійній Команді Виховників Юного ОДУМ-у на старших бунчужних 17-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у, відбуття якого плянується на перші два тижні в липні 1983 року в оселі ОДУМ-у "Україна", біля Лондону, Онтаріо, Канада.

Липень 1982 р.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У першу річницю смерти мого чоловіка

ДАНИЛА ЗАВЕРТАЙЛА

замість квітів на його могилу жертвую 100.00 доларів на побудову пам'ятника бл. п. митрополитові Василеві Липківському.

Параска ЗАВЕРТАЙЛО

Любов ЗАБАШТА

У К Р А І Н І

До щему у серці, до терпкого солодкого щему
Я кохаю Вкраїну, омиту прозорим дощем,
Її грози весінні,
Листопади осінні,
Коли сиві дуби покриті багряним плащем.
І степи, і дбірови, і зорі, і роси.
І калини у лузі розсипаний жар,
І тополі у полі
Що шумлять під вітрами стрункі, світлочолі,
І, немов обеліски, сягають задумливих хмар.

Я такою з дитинства тебе, Україно, пізнала,
Коли йшла чередничкою в рідні поля золоті...
Голубами злітали у полі димки від вокзалу,
Ніби звали мене у незнані далі оті.

І таку, як була ти, — у січах, у вічній тривозі,
Коли дух непокори ти лишила грядущим вікам,
Коли долю твою ще везли на чумацькому возі,
І таку, як ти є, — я нікому тебе не віддам!

Все, що в серці несу,
У твоїх я дістала глибинах.
Ти мені і любов, і пісенність, як ньенька, дала.
Я живу і співаю, бо живе і співа Україна,
Бо припала вустами до дзвінкого твого джерела.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслуговування
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звозчужання повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

Команда 16-го табору виховників Юн. ОДУМ-у гостить членів Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у та гостей, що відвідали табір у суботу 10-го липня 1982 року. Сидять зліва: Юрій Іхтіаров СВП — заст. коменданта (другий тиждень), д-р Юрій Криволап СВП — писар Постійної Команди, Олексій Пошиваник СВП — голова ЦК та комендант Постійної Команди, Віктор Педенко СВП — комендант 16-го табору, Іван Чигулін — гість та Юрій Криволап СВП — гість, культ.-осв. реф. амер. Коша С. В.

Фот. О. Пошиваник

Дорогі учасники 16-го табору виховників Юн. ОДУМ-у!

Це був мій перший рік у команді табору виховників, і як я був на цьому таборі, я думав, що у писаря немає дуже багато роботи. Я ввесь час думав, що писар тільки читає накази на вечірній збірці. Але як я сюди приїхав, дізнався про всі обов'язки писаря, я побачив, що мені буде багато роботи. Я цю роботу пробував зробити, щоб ці два тижні пройшли дуже успішно. Ці два тижні я теж жив у бараці з усіма хлопцями і я думаю, що я з усіма хлопцями, і більшістю дівчат, познайомився. Я надіюсь, що ми побачимось скоро на одумівських таборах і зустрічах.

Усього найкращого,

Юрій ШВЕЦЬ — писар

ХРОНІКА 16-ГО ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

Субота 3-го липня 1982 р.: Приїзд та реєстрація таборовиків, розподіл по гуртках, впорядкування табору, перша гутірка про мету табору, знайомство з таборовиками та командою, візита табору Блаженнішим владикою Мстиславом, митрополитом УПЦеркви в США, табір дістає за прошення від владики відвідати осередок УПЦеркви в Савт Бавнд Брук за рахунок митрополита,

табір гостить владика митрополита, молебень в наміренні учасників та команди 16-го табору виховників Юного ОДУМ-у, який відправив о. В. Пашко — дякував комендант табору кол. В. Педенко СВП, співали учасники табору та присутні старші виховники ОДУМ-у...

Неділя 4-го липня 1982 р.: Служба Божа... Дякує кол. Педенко — комендант табору... співає табір... Починаються гутірки згідно програми табору... слухаємо матеріали, подані кол. Павленком, Шевченком та подругою Н. Павленко... ввечері вчимося співати...

Понеділок 5-го липня 1982 р.: Гутірки про прогулянку та мандрівку, картографію і теренознавство, першу допомогу... читає кол. Євген Кальмак — обозний табору... Прогулянка... вивчаємо терен оселі ОДУМ-у "Київ" та знайомимось з рослинністю, яка тут росте... вивчаємо назви дерев українською мовою...

Вівторок 6-го липня 1982 року: Продовжуються виклади на тему таборування... природознавства... сигналізації та знакування... значення ігор та забав у праці з дітьми... гутірки читають Кальман, Криволап та Якута... готуємось до мандрівки.

Середа 7-го липня 1982 р.: Команда ділить табір на дві групи — піонерська і обозна... готує-

мось до мандрівки... пакуємо харчі та інші речі, які потрібні на мандрівки... перша "піонерська" група — гуртки "Степові Орли" та "Червоні Маки" — на чолі кол. Криволапа, Кальмана та Швеця вирушає в дорогу о 2-й годині по обіді розставляючи знаки, по яких годину пізніше вирушає друга "обозна" група на чолі з кол. Педенком, Ліщиною та подр. Якутою... друга група складається з гуртків "Лісова Пісня" та "Сірі Вовки"... перша група прибуває до місця постою деє біля 4-ої години по обіді та підготує місце для табору... друга група прибуває біля 5-ої години ввечері... таборуємо гуртками... кожний гурток варить собі вечерю... місце таборування "чорна дірка"...

Четвер 8-го липня 1982 р.: продовжуємо таборування... сніданок... готуємось до закінчення таборування... пакуємось... гасимо вогнище... вирушаємо до оселі "Київ"... купаємось... відпочиваємо... готуємо домашні завдання...

П'ятниця 9-го липня 1982 р.: вирушаємо на прогулянку до осередку УПЦеркви в США, в Савт Бавнд Брук, Н. Дж.... ідемо автобусом... дехто куняє... але більшість співає... співом "командують" Шура Косогор та Катя Луппо... підтягає заступник коменданта кол. Криволап... бурмоче обозний Кальман та комендант Педенко... таборовиків зустрічає

митрополит УПЦеркви Блаженніший владика Мстислав, голова Консисторії протопресвітер о. Біляк, ректор семінарії св. Софії о. Істочин та інші працівники Консисторії та осередку... митрополит пояснює значення церкви-пам'ятника та коротко показує головні надбання УПЦеркви в США — Архів-Музей... Семінарію... Дім Культури... Національний Український Цвинтар... Відвідуємо музей... скрізь пояснення подає митрополит... відвідуємо могили та схиляємо свої голови в пошані перед похованими на цвинтарі друзів одумівців: о. Євген Криволап, учасник Першого табору виховників юного ОДУМ-у... композитор Микола Фоменко, автор музики одумівського маршу... брати Сеньки, перші виховники ОДУМ-у... кол. Микола Дзябенко, довголітній голова Г. У. ОДУМ-у в США... письменник Микола Понеділок, довголітній одумівець та незмінний конферансьє одумівських зустрічей... президента Витвицького та педагога Гончаренка, почесних членів ОДУМ-у... та інших... відвідуємо семінарію... гостить нас семінарист Степан... маємо чудовий час, який летить дуже швидко... дякуємо за чудову гостину та обід й за теплі слова Їх Блаженства Владика Мстислава... пізно по обіді вирушаємо автобусом назад до оселі... веземо з собою багато, багато милих споминів...

Субота 10-го липня 1982 р.: продовжуємо науку... домашні завдання... Л. Ліщина дає гутірки про пресу ОДУМ-у та як дописувати до преси... роботи по самі вуха... на оселі відбувається панель на тему "Двоподіл Української Громади та його вплив на українські молодіжні організації" з участю ОДУМ, Пласт та СУМА... від Пласту говорив д-р Романків... від СУМА д-р Мірчук... від ОДУМ-у говорили кол. Павленко, Шевченко, Пошиваник... модератором був кол. Криволап... команда дозволила учасникам взяти участь в панелі... маємо чудовий час... знайомимось з майже всіма головами Ц.К. ОДУМ-у, які приїхали відвідати табір: колеги Нагорний, Федоренко, Криволап, Педенко та Пошиваник... відсутнім був лише кол. Француженко, але й той по-

телефонував та передав усім учасникам 16-го табору виховників Юного ОДУМ-у свій палкий привіт... ввечері маємо чудову забаву... дівчата вчать хлопців танцювати... танцюємо до...

Неділя 11-го липня 1982 р.: продовжуємо "кувати" одумівську "грамоту"... лекторами Ліщина та Шевченко... в таборі наступає зміна в команді... від'їжджають кол. Криволап та Кальман... заступником коменданта стає кол. Іхтіаров... прощаємось з друзями та бажаємо їм щасливої дороги... побачимось на прощальній ватрі.

Понеділок 12-го липня 1982-го року: починається найтяжча частина програми табору виховників... праця з гуртками Юного ОДУМ-у... вчимося як підготувати програму сходи гуртка, як провадити сходами гуртка... вчимося про фізичний та психологічний розвиток дітей... і самі готуємось до практичних іспитів.

Вівторок 13-го липня 1982 року: продовжуємо те, що почали в понеділок...

Середа 14-го липня 1982 року: докінчуємо те, що не кінчили у вівторок... гутірка кол. Іхтіарова про гетьмана Івана Мазепу... іспити з практичних занять... всі тримаємо пальці навхрест і по тихеньку молимося Богу як команда насупившись щось записує в своїх нотатниках... Нічний алярм... маємо нагоду бачити полярне сяйво... ввечері дивимось на фільм, але думками всі "готуємось" до екзамену з теоретичних занять...

Четвер 15-го липня 1982 року: "Хрещення" новобранців... підготуємо матеріали прощальної ватри... готуємось до іспитів з теоретичних занять...

П'ятниця 16-го липня 1982 року: іспити... "Хто патрон ОДУМ-у"... Педенко?!... будемо ватру... високую... на табір повернулись колеги Криволап та Кальман... прощальна ватра... складення одумівської присяги... теплий вогонь ватри об'єднує всіх нас в єдину велику одумівську родину...

Субота 17-го липня 1982 року: останній день табору... всі напружені і нервові... чи всі здали іспити?... хто перепав?... щось комендант дуже сердитий... команда бігає з червоними олівцями,

підраховуючи результати іспитів... беремо іспити з Першої одумівської проби... прощальний обід... остання збірка... видача посвідок... кожний з нетерпінням чекає, щоб побачити, зазирнути в посвідку, чи є там емблема виховника ОДУМ-у? в декого весела усмішка на устах... в декого... падають сльози... останній наказ коменданта... Виховники "Хустки зніміть"... офіційно табір добігає до кінця... "Увага! Табір, Струнко! Розхід!" Раз, два, три... хвилини прощання... повно обіцянок... обіймів... поцілунків... сліз... до зустрічі на зустрічі ОДУМ-у США і Канади в Чикаго... до зустрічі на 17-му таборі виховників Юного ОДУМ-у на оселі ОДУМ-у "Україна" біля Лондону, Онтаріо, Канада... який сьогодні день?... субота?... субота 17-го липня?... і де поділись ті два тижні?!... в добром товаристві та в науці час летить дуже, дуже швидко... до скорої зустрічі!... в міжчасі... одумівське щире... "ПРОЩАЙТЕ!"... ЩАСЛИВОЇ ДОРОГИ ДОДОМУ!!!

Дано року Божого 1982
В 64-ий рік незалежності
України

В 32-ий рік існування ОДУМ-у
Інформації подав **ЮРІЙ,**

літописець ОДУМ-у

ГОСТІ 16-ГО ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ІМ. ГЕТЬМАНА І. МАЗЕПИ

Протягом нашого таборування нас відвідали:

Блаженніший владика МСТИСЛАВ, митрополит УПЦеркви в США

Отець Володимир ПАШКО, капелян оселі ОДУМ-у "Київ"

Отець-диякон Юрій ГАЛИЦЯ
інж. Олексій ПОШИВАНІК
СВП — голова Ц. К. та комендант Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у

д-р Євген ФЕДОРЕНКО СВП — б. голова Ц. К. ОДУМ-у
мгр. Юрій НАГОРНИЙ — к. голова Ц. К. ОДУМ-у

інж. Олексій ШЕВЧЕНКО СВП — к. писар Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у

інж. Іван ПАВЛЕНКО СВП — к. писар Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у

кол. Андрій ШЕВЧЕНКО СВП — кошовий юнацтва Г. Р. Коша

Старших Виховників ОДУМ-у в США

подруга Наталя ПАВЛЕНКО
СВУ — референт юнацтва Г. Р. Коша СВ ОДУМ-у в США

кол. Юрій КРИВОЛАП, мол.,
СВП — культ.-освітній референт
Г. Р. Коша СВ ОДУМ-у в США

кол. Олександр НЕПРЕЛЬ —
комендант одумівського кобзар-
ського табору

п. Микола ІВАНИЦЬКИЙ — го-
лова оселі ОДУМ-у "Київ" в
Аккорді, Н. Й.

подруга Галина Гурська СВУ —
член Коша СВ ОДУМ-у в США.

п. Віктор Кирейко — заступник
голови оселі ОДУМ-у, "Київ", Ак-
корд, Н. Й.

п. Василь НІКІТИЧ з дружиною
— член Консисторії УПЦеркви в
США.

НАША ПОДЯКА

Учасники та команда 16-го та-
бору виховників Юного ОДУМ-у
ім. гетьмана Івана Мазепи скла-
дають щирі подяку —

Їх Блаженству владиці Мсти-
славові, митрополитові УПЦер-
кви в США

Миколі Іваницькому, голові
управи оселі ОДУМ-у "Київ"
о. Володимир Пашко
п. Григорію Сидорець
паням - кухаркам Валентині
Нагорній та Михайлині Брадчен-
ко,

Галині Гурській СВУ

Всім старшим виховникам до-
повідачам та лекторам

пані Наталі Могила
пану Григорію Омельченко за
чудовий полтавський борщ.

20.00 дол. — Кат. Малицька,
Зіна Шмалій, Ю. Шмалій.

10.00 дол. — Тетяна Німрод, В.
Свифт, Й. Сокульський.

Разом зібрано 4,315.00 дол.

Ворм Мінерал Спрінг, Флорида,
601.00 дол. — Українська цер-
ква св. Андрія.

50.00 дол. — В. і Л. Тимошенко,
А. Бабиць, Й. і М. Лисогір, А.
Сієм'янюк.

Зі збірки пані Лариси Дончук

100.00 дол. — Члени 44-го Відді-
лу СУА.

10.00 дол. — Л. Безбородько,
В. Сім'янів:

Збіркова листа ч. 60

(Збірщик Іван Чумаєв, Св.-Покров-
ська УАПЦ, Австралія)

50.00 дол. — митрополит Мсти-
слав (разом 650.00 дол.).

30.00 дол. — І. і Л. Чумаєв, М. і
М. Мельник, І. і К. Рошко.

20.00 дол. — протопр. Н. Плїч-
ковський, В. Циганенко, І. Жук,
Г. і М. Шевченко, А. Тимінський.

10.00 дол. — О. Комар, І. Огієн-
ко, М. Ваксютенко, О. Лисенко,
М. і О. Хвиль, І. і О. Мистюк, Б.
Соловій, Ю. і Н. Муравські, Є.
Шведченко, Г. Борисюк, І. і Ц.
Бедейний.

5.00 дол. — В. Гай, Г. Петренко,
о. архидиякон І. Різниченко, Ф.
і М. Ничолод, В. і М. Самсо-
ненко.

Збіркова листа ч. 57

(Збірщик С. А. Онішко,
Австралія)

20.00 дол. — І. Ющук, В. Бондар

10.00 дол. — С. А. Онішко, Ю.
і Л. Дем'яненко, А. Мацак.

5.00 дол. — митрофорний про-
тоієрей В. Черванів, А. Жуків-
ський, Л. Онішко, Ю. Романчук,
Прудник, З. Капітоненко.

2.00 дол. М. Сметанін.

У пам'ять Варвари Зотовської

100.00 дол. — родини Б. Бойчук
і Ю. Бобровський.

40.00 дол. — д-р Г. В. Р. Чол-
чани.

25.00 дол. — М. і Н. Шмігель,
о. Вол. Базилевський з родинною
(разом 35.00 дол.).

20.00 дол. — Варвара Бакало
разом 295.00 дол.), д-р І. М. Но-
восівські.

СПИСОК

жертводавців на побудову Пам'ятника св. п. Митрополитові
Василеві Липківському

5,000.00 дол. — Андрій Купко
в пам'ять дружини Пелагії Куп-
ко-Клименко (разом 5,500.00 дол.).

500.00 дол. — Блаженніший ми-
трополит Мстислав (разом 600.00
дол.), з нагоди 40-ліття єпископ-
ської служби), Блаженніший кар-
динал Йосиф Сліпий, Яків Кри-
вий, о. Ковальчук.

400.00 дол. — Марія Кротюк.

250.00 дол. — Анатолій і Марія
Омелян.

225.00 дол. — Василь і Людмила
Сердюк.

170.00 дол. — Об'єднання Укра-
їнців у Великій Британії м. Брад-
форд, Парафія УАПЦ в м. Брад-
форд, Вел. Британія.

108.00 дол. — Оксана Матула-
Генс (разом 116.00 дол.).

100.00 дол. — Іван Заковорот-
ний (разом 250.00 дол.), Петро
Гурський (разом 150.00 дол.).

50.00 дол. — Яків Сененко, Пор-
фирій і Анна Нестеренко, Антон
Ткачук (разом 100.00 дол.), І. Ар-
хипов, Дмитро Лісовський, Ми-
хайло і Галина Медвецькі (за-
мість квітів у пам'ять Василя Дух-
нія), Олександр Шевченко (ра-
зом 150.00 дол.), Андрій Опана-
щук.

40.00 дол. — Федір Корольок
(Канада).

30.00 дол. — Віктор і Ольга Ро-
синські в пам'ять Петруся Іваню-
ка (разом 50.00 дол.).

25.00 дол. — В. і З. Новак, Ла-
риси Паливода, А. і Л. Луценко,
д-р К. Кохно в пам'ять К. Варва-
рова, Б. і А. Кравчук, Андрій і
Віра Ліщина (Канада), Леонід і
Раїса Ліщина (Канада), Д. Осудар.

20.00 дол. — Юлія Демченко,
О. і І. Федішин, В. Туницький.

17.00 дол. — А. Ваколенко (Вел.
Британія).

15.00 дол. — Н. Світлична, І.
Мучин у пам'ять К. Варварова.

10.00 дол. — К. Шонк-Русич.

5.00 дол. — М. Ройко, О. Лев,
І. Струк, Т. Янковська, М. Войто-
вич.

У пам'ять Олександри Кейс

30.00 дол. — М. і С. Вожаківські

25.00 дол. — Квітка Стецюк

20.00 дол. — Ю. і О. Бобровські

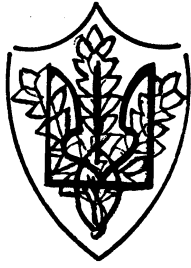
10.00 дол. — А. Кріса

ЗБІРКА

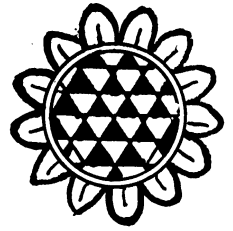
в парафії св. Володимира
Лос Анджелес
(о. П. Маєвський)

50.00 дол. — Анна Ляво, Юрій
і Катерина Ротгаммер, Іван Ткач

25.00 дол. — І. і М. Яременко,
Г. і Н. Данкин, панна Любов Май-
новська.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ДИВНІ ОЗЕРА СВІТУ

Марія Познанська

В Італії, на острові Сицилія, є дуже небезпечне озеро. Якщо напитися з нього води, то можна захворіти або і вмерти від отруєння. Тому воно називається мертвим. У цьому озері нема риб і водоростів, а на його берегах не росте навіть трава.

У чому ж таємниця Мертвого озера? Справа в тому, що те джерело, яке б'є з дна, виносить багато отруйних речовин. Поступово це джерело отруїло воду, тому все живе в ній загинуло. Отрута просочилась також до прибережної рослинності.

КОЛЬОРОВІ ОЗЕРА

На острові Фюрес, в Індонезії, на вершині одної гори є трое озер. В одному з них вода червона, в другому блакитна, а в третьому біла, неначе молоко. В Червоному озері вода спокійна. Блакитне й Біле озера вічно вирують, і над їхньою поверхнею клубочиться густий білий дим.

Як же пояснити незвичайні кольори цих озер? Під час виверження вулканів багато мінералів опинилося на поверхні. Пізніше на цьому місці, утворились озера.

Різні кольори води спричинені тим, що солі мінералів розчинилися в воді і утворили таке багатство кольорів. Червоному озеру надало кольору залізо.

Блакитне і Біле озера вирують тому, що під їхнім дном все ще діє вулкан. Гарячі гази виділяються з магми, просочуються через тріщини в гірських породах і в вигляді пухирців піднімаються з дна озера.

ВІДПОВІДІ НА ПИТАННЯ "ЧИ ЗНАЄТЕ АВТОРІВ НАСТУПНИХ ОПОВІДАНЬ?"

в ч. 311 "М. У."

Іван Франко — Лис Микита
Андрій Чайковський — На уходах
Олесь Бердник — Сини Світовида
Борис Грінченко — Олеся
Іван Багряний — Телефон
Ольга Мак — Бог вогню

ГОРОБИНА

Хто в хустині червоненькій
Став у лісі між дубів?
Може, дівчинка маленька
Назбирать прийшла грибів?
Ні, не дівчинка там стала, —
Горобина виростала.
Ту хустину гапувала
Щедра осінь золота.

Горобина — Дерево з оранжево-червоними ягодами, які ростуть гронами.

УСМІХНІМОСЬ

Євген Бандуренко

ТРЕБА ПІДТЯГНУТИСЬ

Прибіг із школи Гриць малий
І лиш зайшов у хату,
Як став прохать: — Купить мерщій
Мені ви пояс, тату!

— Навіщо? — батько запитав, —
Яка у нім потреба? —
А Гриць: — Та вчитель нам сказав,
Що підтягнутись треба!...

Степан Гриценко

Мати гримає на сина:
— Ох, і лишенько мені!
Ти яким сьогодні чином
Вибив шибку у вікні?

Подививсь малий на шибку,
Каже матері з плачем:
— Я її не чином вибив,
А Іванковим м'ячем.

Молодь співає на концерті
з нагоди року української
православної молоді.

Оселя "Київ", 4-го липня 1982
Фото Ів. Корця

"ЖАЛІ Й БОЛІ" УЧИТЕЛЬКИ

БАТЬКИ, ЩО ДОПОМАГАЮТЬ СВОЇМ ДІТЯМ

1. Вимагають, щоб діти регулярно ходили до школи українознавства;
2. ставлять знання й регулярну науку вище роблення зачіски чи купування сукні в суботу.
3. пильнують, щоб дитина мала час на інтелектуальні зайняття, а не на заробляння грошей;
4. ставлять науку, знання понад усе інше;
5. передплачують українську пресу, завжди включають українську книжку в подарунки дітям, рідним і знайомим;
6. читають українські книжки (давні і нові), говорять про них з дітьми, читають іншомовні книжки;
7. діти з батьками дивляться на телевізійні програми тільки 1-4 години на тиждень і тільки на вартісні;
8. вдячні українським учителям за їхній труд і готові завжди їм і школі допомогти чим треба;
9. оцінюють українську школу стосовно до обставин і до місцевого громадського життя своєї країни.
10. радо возять дітей до української школи, чи на додаткові проби, щоб діти мали змогу навчитись про свою культуру й бути повноцінними людьми, без комплексів національної меншевартості;
11. піддержують вимоги школи та пильнують, щоб діти мали час на всі шкільні зайняття;
12. вміють порівняти старання дитини в обох школах, та рівень інших дітей обох шкіл;
13. Говорять з дітьми і з усіма членами родини на всі теми, і завжди виключно по-українському.

БАТЬКИ, ЩО ШКОДЯТЬ СВОЇМ ДІТЯМ

1. Кажуть дітям, що не обов'язково бути в школі кожної суботи;
2. дозволяють пропускати школу, коли увечорі є забава, чи велике прийняття, або коли приїхали гості;
3. посилають дітей до праці, щоб знали "як це є";
4. дозволяють часто пропускати школу, щоб діти брали участь у спорті чи маршових оркестрах;
5. не передплачують українських журналів і не купують ні українських ні інших книжок;
6. не читають ні українських, ні інших книжок;
7. дозволяють дітям дивитись кожного дня на різні телевізійні програми;
8. критикують українських учителів перед дітьми і вимагають полегші або особливих похвал для своїх дітей;
9. критикують українську громаду перед дітьми;
10. нарікають, що треба в суботу рано вставати й возити дітей до української школи;
11. нарікають на шкільні вимоги (читання книжок, завдання тощо).
12. нарікають, що дитина в англomовній школі є перша, а в українській не так;
13. говорять дома трохи по-українському, а трохи... як і коли вийде.

Любов Калинович

(Наше життя, травень 1980)

В котрій категорії є ви, чи ваші знайомі?

Об'єднання Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ) з осідком у Торонті звертається з проханням до наших шкіл і молодечих організацій, щоб у місяцях ЖОВТНІ і ЛИСТОПАДІ, які за нашою традицією вважаємо місяцями УРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ, усю свою діяльність у школах спрямувати на популяризацію українського друкованого слова:

- а) влаштовувати доповіді, панелі, конкурси есеїв на тему книжки,
- б) концерти з виступами дітей і молоді, з виставками книжок, ілюстрацій та всього, що в'яжеться з культурою мови і книжки.
- в) виступи учнів і молоді в пресі, в телевізійних і радієвих програмах,
- г) організувати гуртки любителів книжки і проводити серед них змагання в читанні книжок,
- д) широко інформувати нашу пресу про пророблену роботу, а висліди, враз із матеріалами і світлинами, надсилати до нашого бюлетеню "МИ і НАШІ ДІТИ", який повинен вийти з друку ще цього року.

В Торонті ОПЛДМ влаштовує СВЯТО КНИЖКИ 31 жовтня 1982 р. в приміщенні Інституту св. Володимира при вул. 620 Спадайна з виставками книжок і мистецьких робіт та виступами дітей і молоді, а 28 листопада АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР членів ОПЛДМ в залі Свято-Миколаївської Школи при вул. 540 Белвудс-Квін.

Звертаємось з ласкавим проханням до нашого громадянства піти назустріч у цій так важливій праці популяризації книжки, як найважливішого чинника у збереженні української мови і нашої культури - й у цих днях не влаштовувати імпрез, підтримати на дусі наших дітей і молодь у їхній праці.

За Управу ОПЛДМ:

Ів. Боднарчук, голова Леся Шанта, секретар

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

ВЕЛИКИЙ ВИБІР ХАТНІХ МЕБЛІВ:

вітальень — спалень — їдалень — холодильники — пральні — машини — електричні і газові печі — телевізори — радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. — Tel.: 364-1434

TORONTO WEST MISSISSAUGA

1995 Dundas St. E. — Tel.: 624-4411

121 Dundas St. W. — Tel.: 535-1188

ТВОРИ ІВАНА БАГРЯНОГО:

"Людина біжить над прірвою", роман,	стор. 332;	\$6.00
"Огненне коло", повість про трагедію дивізії "Галичина" під Бродами,	стор. 204;	3.00
"Антон Біда — герой грудя", повість про Ді-Пі, відповідь людоловам СРСР, поезія,	стор. 270;	3.00
"Генерал", комедія-сатира з перебування в тюрмі,	стор. 94;	2.00
"Why I do not want to go 'home'?" (Чого я не хочу вертатися до СРСР?), англійською мовою;		1.00
"Так тримати", публіцистичні твори,	стор. 152 ("Наші позиції", ч. 29);	2.00
"Телефон", казка, малюнки автора;		2.00
"Боротьба проти московського імперіалізму і Українська Національна Рада", доповідь прочитана в Англії,	стор. 135;	1.00
"Ганебне проголошення" (протест проти Бльоку народів Росії);		0.25
"Фарверк 'колективної' демагогії" (слово по доповіді Хрущова);		0.50
"Фронт брехні й аморальності"		0.50
"Чи розламає нас ворог"		0.25
"Дніпро впадає в Чорне море"		0.50

А. ЯКОВЛІВ — "Паризька трагедія 25 травня 1926 року" (до процесу Шварцбарда)	\$1.50
Іван ГОНЧАРЕНКО — "Кохання і одруження"	\$1.50
Іван ГОНЧАРЕНКО — "Уваги до українського національного виховання"	\$0.50
Іван ГОНЧАРЕНКО — "Основи українського національного виховання"	\$1.50

ВИДАННЯ ОДУМ-У:

"Альманах-Збірник ОДУМ-у 1950-1965 роки" з сотнями ілюстрацій праці філій Америки і Канади;	5.00
"Порадник одумівця" — частина 1, містить організаційні справи, проблеми виховання, програмові й методичні питання та практичні поради;	5.00
"Порадник одумівця" — частина 2 — релігійні свята та українські звичаї, найголовніші українські історичні події та діячі, історія української культури, по містах України та ін.	7.00
"Збірник" матеріалів для здобуття ступеня старшого виховника ОДУМ-у, (Друга Проба ОДУМ-у — питання і відповіді)	2.00
Євген ФЕДОРЕНКО — "Стилеві шукання Мих. Коцюбинського"	1.00
"Молода Україна" — журнал ОДУМ-у нешиті річники від числа 2 до ч. 218 за роки 1952 до 1973. За річник	6.00
Поодинокі числа	0.50

Замовлення разом з чеком шліть на адресу:

M. Konowal

811 S. Roosevelt Ave. — Arlington Heights, Ill. 60005 USA

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі **18 – 19%** пільги
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 32 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадить ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.

Toronto, Ont. M5T 2S6

Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West

Toronto, Ont. M6S 1N9

Tel. 763-5575

ТОРОНТСЬКІ УКРАЇНСЬКІ ЗБІРКИ ЗРОСТАЮТЬ

Торонто, Онт. У першому році проекту мікрофільмування українських періодиків, ім. Петра Яцика, під керівництвом Катедри українознавчих студій, 200 бобін мікрофільму були включені до української збірки бібліотеки Торонтського університету. Це майже половина цього великого проекту, який виключатиме всі українські часописи до 1918 року, які знаходяться в Австрійській національній бібліотеці у Відні. Кілька рідкісних газет Катедра одержала від Національного музею у Празі і від Сейчейні — національної бібліотеки у Будапешті.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

З поправин після весілля Олі (Шевченко) і Павла Лисика в Лондоні, Онт., передав Віктор Педенко	\$250.00
Володимир Поясок з нагоди українського весілля, Олі (Шевченко) і Павла Лисика, Ошава, Онт.	50.00
М. Моргун, Джексон, Н. Дж., США	30.00
Юрій Скрипчинський, Торонто, Онт.	30.00
Микола Балдецький, Вестон, Онтаріо	25.00
Марія Дяконов, Пентіктон, Бр. Кол.	25.00
Віра і Жорж Буреш, Мон-треаль, Кве.	20.00
Василь Сойко, у пам'ять сина Генадія, Монтреаль, Квебек	15.00
Анатоль Юриняк, Сан Дієго, Каліф.	8.00
Едвард Ліщина, Ст. Петербург, Фла.	6.00
Микола Ющенко, Лондон, Онтаріо	6.00
Любина Терещенко, Ріджвуд, Н. Й., США	5.00
Пилип Супрун, Вестон, Онт.	3.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Ансамбль бандуристів "Кобзарі", Ст. Кетеринс, Онт.	5
Зіна Корець, Торонто, Онт.	3
Віра Харченко, Торонто, Онт.	1
Федір Маліновський, Данія	1

Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М. у."

Між одержаними часописами знаходяться **Зоря Галицька** (1848-1857) і **Дневник руський** (1848), найрадісніші українські часописи, і перших 20-ти років **Діло** (1880-1890), найважливіша газета українців у Галичині. Не тільки газети і журнали галицької і буковинської тематики включатимуться у збірку, але проект мікрофільмування часописів ім. П. Яцика також виключатиме **Правду** (1867-96) і **Зорю** (1880-97), найважливіші журнали українського на-

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

фірми

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць
Бересфорд і Блор Зах.
в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.

Тел.: 767-3755

ЧИТАЙТЕ

"МОЛОДУ УКРАЇНУ"

І

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

І

ЗНАЙОМИМИ

ціонального руху кінцевих декад дев'ятнадцятого століття.

Професор Павло Р. Магочий, керівник Катедри українознавчих студій, який очолює проект мікрофільмування, заявив, що "Збірка українських часописів ім. Петра Яцика, при завершенні за кілька місяців, перетворить Торонтський університет на найкращу збірку українських часописів перед 1918 роком. Ні Конгресова бібліотека у Вашингтоні, ні Гарвард, ані жодна інша бібліотека збірка Північної Америки не зберігає такий важний матеріал української культури. Тепер час цілій українській громаді наслідувати приклад пана Петра Яцика й наділяти наукові стипендії, щоб найкращі аспіранти й науковці приїжджали до Торонта користуватися цінними збірками, які знаходяться у наших бібліотеках".

N. HARKYSCH
INDIAN ROAD CR.
NTO, ONT.
2E3

Молода Україна жовтень 1982 (ч. 315)

318

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M"

TORONTO, ONT., CANADA

M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

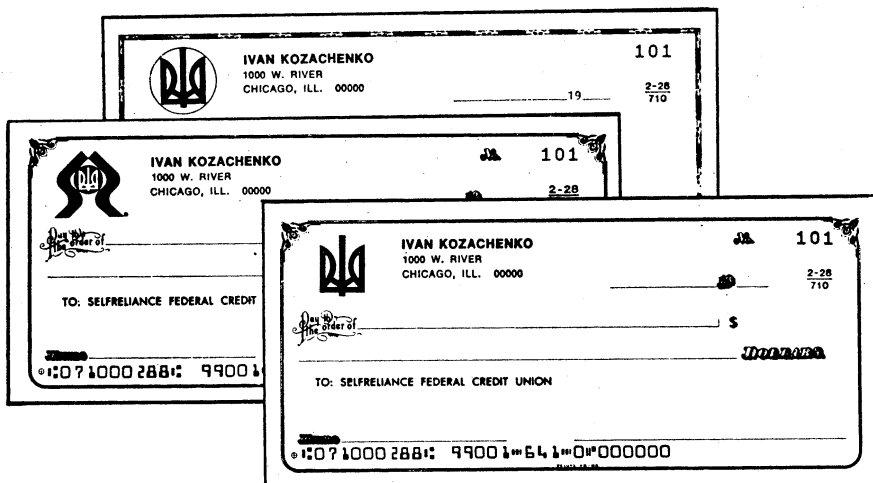
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт konta
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА